

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

— Sıcaklardan bunalan halk
plajlara akın etti. —

İŞGALİ

Tatil ayları... ve Anadolu!

Hepimizin tatile çıktığı ayların başındayız...Böyle bir mevsimde cennet yurdumuzu dolaşmayı, tatilde geziler yapmayı kim istemez? Hele yepyeni bir otomobil ile... Anadolu, şimdi bu fırsatı size veriyor. Ailece rahat etmeniz için Anadolu'da herşey düşünülmüştür. Meselâ ön koltuklar, oturan şahsın boyuna göre ayar edilebilir. Ayak uzatacak yerleri çok derindir. Helezon yaylarla tak-

viyeli ağır yük tipi amortisörlerle harika bir süspansiyon sağlanmıştır. Yolculuk sırasında etrafı rahatça görmeği temin eden geniş camlar, dahili havalandırma v.s., v.s. hep Anadolu'da mevcuttur. 5 büyük insan sıkışmadan, rahat rahat oturarak Anadolu ile uzun yola çıkabilir. Anadolu genç bir otomobildir. Sıfır kilometredeki

dünyaca tanınmış motoru, tam yüklü olarak en dik yokuşları rahatça çıkar. Anadolu sahipleri, sıfır kilometredeki bir otomobili kullanmanın bütün zevkine ereceklerdir. Anadolu'un fiyatı da bütçenize uygundur. 26.800 liradır.* En yakın Anadolu bayii ziyaret ederek Anadolu ile biz tanışınız. Anadolu bayii size broşürler verecek, eğer ehliyetiniz varsa bir deneme gezisi yaptırmaktan zevk duyacaktır. Kimbilir...

belki sizin de kısmetinizde bir Anadolu var.

ANADOLU

Yılların hayalini hakikat yapan otomobil

* Anadolu'nun İstanbul teslimi 26.800 liralık fiyatına radyo ve kalorifer dahil değildir.

AKBABA

Yıl: 46 Cilt: 15 Sayı: 31 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 24 Temmuz 1968

Kır At Partisinde AP. ile DP. Kavgası!

HALK PARTİSİ içinde iki yıldan beri süregelen kavga, sağcılarla solcuların kavgasıydı. Ortanın solcuları:

— Biz reformcuyuz, devrimciyiz; aracıya, tefeciye karşıyız... diye açmışlardı bayraklarını.

Partinin içinde yıllanmış toprak ağalarıyla sermayeciler bu gidişe karşı çıktılar. 1945'te İsmet Paşa'nın Toprak Kanununa nasıl karşı çıktılarsa ortanın soluna öyle karşı çıktılar; 1945'te Köy Enstitülerine nasıl karşı durdularsa ortanın soluna öyle karşı durdular. 1945'te CHP. Demokrat Partiye gebe kalmıştı, 1967 de Güven Partisini doğurdu ve kavga hızını kaybetti.

Şimdi gazete sayfalarında okurun gözlerine çarpan yeni bir kavga daha var: Adalet Partisi içinde DP. ile AP.'nin kavgası... Bu sağın sağla kavgasıdır. Çünkü bir eski Demokrat ile bir yeni Adalet Partili karşı karşıya gelseler; konuşsalar:

— Yabancı sermayeden yana mısın birader?

— Elbette...
— Özel teşebbüse ne dersin?
— Hay, hay...
— Petrol ile madenlerimiz millileştirilmeli mi?

— Olur mu öyle şey!...
— Toprak reformu?
— Ağzından yel alsın...
— Köy Enstitüleri ne idi?
— Komünist yuvası...
— Aracı tefeci takımı?
— Vatandaş değiller mi, onlar da kazanmalı...

Bir Samet Ağaoğlu ile bir Mehmet Turgut hangi fikirde beraber değiller ki?... Bir Sıtkı Yırcalı ile bir Cihat Bilgehan'ın anlaşamadıkları ne vardır? Adalet Partisinin meşhur isimleri ile Demokrat Partinin ünlülerini yanyana koyunuz! İç ve dış politikada aynı yolların kaldırımlarını teptiklerini göreceksiniz. Yalnız bizler değil, bütün dünya «Kır at» in «Demirkırat» mirasçısı

olduğunu biliyor. Bu Adalet Partisi değil midir seçimlerde nutuk kürsüsüne çıkıp:

«— Gözlerime bakın ne demek istediğimi anlarsınız...» diyen...

Bu AP.'li politikacı değil midir Menderes'in, Bayar'ın, Namık Gedik'in akraba ve taallukatını seçim listelerine yerleştirerek kendisine oy sağlayan?...

Bu Adalet Partili politikacı değil midir Demokrat Parti edebiyatıyla ikbal koltuklarına yönelen?...

Bu Adalet Partili değil midir Bayar-Menderes övgüleriyle seçmenleri gıdıklayan?...

Bu Adalet Partili değil midir Yasıada ağıtlarıyla gözyaşı döken?...

Öyleyse nedir Adalet Partisi içindeki AP.-DP. kavgası?...

Ne ad koyacağız bu kavgaya?

Sağ-sol kavgası desek olmaz...

Kapitalist-sosyalist kavgası desek olmaz...

Sermayeciyle emekçinin kavgası desek olmaz...

Devrimci-tutucu kavgası desek olmaz...

İlerici-gerici kavgası desek olmaz...

Bu bir fikir kavgası değildir...

Bu bir ideoloji kavgası değildir...

Bu bir inanç kavgası değildir...

Bu bir doktrin kavgası değildir...

Bu kavga sadece ve sadece bir post kavgasıdır.

Adalet Partisinin politikacıları Demokrat Parti edebiyatını yapmışlar, seçmenlerini kapmışlar, Kır At'ın sırtına atladıkları gibi iktidara geçmişler ve sonra eski Demokratlara:

— Seçmenlerine evet, mirasına eyvallah, ama sana hayır!... demişlerdir.

Ne var ki Kır At'a atlayıp Üskü-

dar'ı geçen AP.'li politikacıların peşine düşmüşlerdir eski Demokratlar... Ve Kır At'ın kuyruğuna yapışıp:

— Hani bizim siyasi haklarımız? demektedirler.

AP.'li politikacılar da yıllardan beri anlamaz görünmektedirler:

— Ne hakkı?

— Seçilme hakkı!

— İsmail Hakkı mı?

— Hayır, Meclise girme, mebus olma hakkı!

— Haaa, galiba Beşiktaşlı Hakkı?

Ve ortaoyunu sürüp gitmektedir siyaset sahnesinde...

Sürsün bakalım... Bizim siyaset sahnemizde oyun çok... Ama korkulur ki böyle post kavgalarında çoğu zaman post elden gider.

AKBABA

İNÖNÜ — Ben de NATO'ya bağlıyım!..

C EZMİ, Köprü'den Yalova'ya kalkacak ekspresin hareketine epeyce vakit olduğu için, Karaköy'e kadar dolmuşla gitmeyi tercih etti. Vapurun kalkmasına 45 dakika vardı. Harbiye'de, kaldırımın kenarında durup, geçen dolmuşların şoförlerinin yüzlerine bakıyordu. İş saati olmadığı için dolmuş bulmak güçlüğü yoktu. Bununla beraber beş, altı araba, Cezmi'nin önünde durmadan geçti. Onların arkasından gelen siyah bir Plymouth delikanlının önünde fren yaptı. Bıyıklarını Douglas biçimi kestirmiş, ensesindeki saçlar hayli uzamış, çatık kaşlı bir şoför direksiyonun üstüne abanarak kaldırımda bekleyen gencin yüzüne baktı. Cezmi eğilerek:

— Karaköy, dedi.
— Gel...

Arkaya atladı. Sol tarafa, pencerenin dibine oturdu. Önde, şoförün yanında, orta yaşlı bir adam vardı. Araba Elmadağı durağına yaklaşıp, bir kaldırımdan ötekine geçmek için telaşa emekleyen enikonu ihtiyar bir kadının önünde şoför fren yaptı. Sonra başını camdan dışarı çıkarıp kadına seslendi:

— Bana bak kokana!... Senin şimdi, oturak üstünde oturacak zamanın... Niye sokaklara çıkıyorsun sen?... Muradın, hamamböceği gibi ezilmekse, bir imza ver de, sevabına yapalım o işi...

Kadın, sinirlenmişti. Sesi titreyerek cevap verdi:

— Sen de biraz yavaş gidiver... Cehenneme mi geç kaldın?

Şoför, çok sinirlendi bu lâfa. El frenini çekip kapıyı açtı:

— Ulan muşmula, dedi. Bir yumrukta, seni nüfus kaydından silerim ama, ne çare ki yaşı benden fazla... İhtiyarsın... Yalnız ki, bir insanla konuşurken diline dümen takmasını bil. Dümensiz gidecek olursan, şunun bunun mendireğine bindiriverirsin. Senin yaşı, biraz dişime göre olsaydı, başka türlü halli hamur olurduk seninle... Haydi, ça-

buk geç arabanın önünden... Bakar-sın frenim bozulurur...

Şoförün yanında oturan adam:
— Boşver be kardeşim, dedi. Değer mi münakaşa etmeye... Zaten kadının bir ayağı çukurda... Bunamış... Onunla bir olacak değilsin ya...

— Baksana be abi, dilinin kantarması kopmuş kaltağın... Söylediği lâfı duymadın mı?

— Boşver dedik ya...
Kadın geçti, şoför de gaza bastı, ilerledi. Ofkesi çabuk geçmiş, hattâ biraz da keyfi gelmişti. Elleriyle direksiyonda tempo tutarak şarkı söylemeye başladı:

Her yer karanlık, pür nûr o mevkî,
Rüya değil bu, aynıyle vâkî...

Taksim'e yaklaşırken, benzincinin önünde, dolmuş beklediği halinden belli olan genç bir kadının önünde durdu. Kadın, biraz da ümitsiz:

— Ayazpaşa, dedi.
Şoför düşündü. Karaköy'e giderken, Ayazpaşa biraz sapa kalıyordu. Ama müşteriyi kaçırmamak için:

— Gel bakalım, dedi. Seni de o rayı bırakalım. Gümüşsuyundan ıneriz Karaköy'e...

Öteki müşteriler ses çıkarmadılar. Kadın arkaya bindi. Şoför:

— Yalnız, yetmiş beş kuruşunu alırım hanım abla!... dedi. Neden dersen, yol uzadı. Zaten sen oradan Ayazpaşa'ya, akşama kadar dolmuş bulamazsın...

Kadın, çantasından para çıkarıp uzattı:

— Alın bir lira... Üstü kalsın...

Şoför bozum olmuştu. İstemeye istemeye:

— Mersi, dedi.

Araba Taksim'den Ayazpaşa'ya saptı. Zaten genç kadın da Park Otel'in biraz aşağısında indi. Şoför tekrar ilerledi. Teknik Üniversitesi'nin karşısındaki durakta bekleyen yolculardan biri, caddeye doğru çıkarak:

— Beşiktaş üç kişi, dedi.

Şoför gene durdu, düşündü. Sonra eliyle çağırarak:

— Gelin bakalım siz de, dedi. Yolcumuzu iyice sapıttık. Sonumuz hayırlı olsun.

Adamlar arabaya binerlerken, arkada oturan Cezmi itiraz edecek oldu:

— İyi ama kardeşim, biz Karaköy'e gidecektik. Ben Karaköy diye bindim arabaya...

Şoför biraz da terslikle:

— Senin nene lâzım yahu? dedi. Seni Karaköy'e götüreceğim ben değil miyim?

— Götürecek sin ama ben Yalova vapuruna yetişeceğim.

— Vapura daha ne kadar vaktin var?

— Yarım saat var...

— Yarım saate kadar ben seni Si-livri'ye bile yetiştiririm.

— Ya Beşiktaş'tan şimdi, iki Be-bek yolcusu çıkarsa?...

Şoför başını kaldırdı:

— Yooo, vallahi almam... Beşik-taş'tan ötesi yok.

Önde oturan yolcu hiç ses etmedi. Beşiktaş'a doğru ilerlediler. Yolcuların üçü de Akaretler durağında indi. Şoför hemen, polise belli etmeden bir manevra yaparak geri döndü. Durağa sokulup seslendi:

— Karaköy, Eminönü, Sirkeci!...

Konuşmasından Karadenizli oldu-ğu anlaşılan bir adam sokuldu:

— Eminonu!... dedi.

— Gel bakalım babalık...

Onu da arabasına aldıktan sonra Karaköy'e doğru yola çıktı. Gene keyfi gelmişti. Güneş siperinin üstünden bir plâk alıp pikaba koydu. Zeki Müren'le beraber söylemeye başladı:

**Koklamaya doyamam,
Benim güzel manolyam...**

Dolmabahçe kavşağına geldikleri vakit, trafik polisi yolu kesip, karşıdan gelen taşıtlara yol verdi. Kaldırımın üstünde, oldukça tombul bir genç kız duruyor, etrafına ba-

kınıyordu. Şoför eğilerek ona seslendi:

— Karaköy, Eminönü, Sirkeci!...

Kız, hayır anlamına başını kaldırdı. O zaman şoför yılışarak:

— Abla, dedi. Vitaminin fazla gelmiş besbelli... Vatan Caddesindeki Luna Park'a gidip tahtaravallıye binelim mi?...

Genç kız bunları duydu, duymamazlığa geldi. Başını öte tarafa çevirdi. Şoför yılışmasına devam etti:

— İstanbul'a asma köprü yapacaklar. Bir ayağını Beylerbeyi'ne oturtacaklar. Öbür ayağını nereye oturtalım diye düşünüyorlar. Öbür ayağını da buna oturtunlar.

Kız suratını asarak, öte tarafa doğru yürümeye başladı. Şoför arkasından ekledi:

— Şu dünyada karı kısmını icat eden, bin yaşasın namussuzum...

Şoförün bu sözleri, dolmuşa Beşiktaş'tan binen yolcuyu sinirlendirmişti:

— Şoför efendi, dedi. Sen ne karışaysın elâlemin avradına?... Bu kız sana pir kötülük yapmış midir?... Ha onun kocası tuysa bu lâfi, ne cevap vereysün oğça?...

Şoför başını geri çevirip Karadenizliyi tepeden turnağa süzdü. Kaşları çatılmıştı:

— Bana bak hemşerim, dedi. Sen memleketinden kalkıp İstanbul'a gelince burada lâkırdı edemezsin. Çünkü bu şehrin tafsilatını bilemezsin. Ama bir ne zaman Rize'ye gelir de takaya binersek, sana ancak orada lâf düşer.

— Paşkasının kadınına lâf atay-sun. Ha pu toğru midir?

— Doğrusunu, iğrisini sen bilemez-sin dedi ya... İstanbul'da kadın işi hamisi tuzlaması yapmaya benze-mez... Bakarsın ki, karı fingirdeyiverir. Sen boş at da, boş çıkarsa zarar etmez. Ama ya dolu çıkarsa?

— Sen makinanın aynasında ken-dini görmey misun?... Punun tolisi olur mi?...

— Beğenemedin mi bu suratı?... Ya senin kendi suratın neye benziyor? Üzerinden dozer geçmiş gece-konu foseptiğine benziyor. Sana burada bakmazlar ama, bize bir bakan çıkar elbet...

Şoförün yanında oturan adam lâfa karıştı:

— Yok yere dırıltı çıkarıyorsunuz be yahu... İçimizde vapura yetişecek adamlar var... Biz bu lâkırdı salatasına daldık mıydı, bir saatte bile Karaköy'e varamayız...

Şoför, geriye dönüp Cezmi'ye sor-du:

— Vapuruna ne kadar var kardeşim?

— Yirmi dakika var.

— Biz beş dakika sonra Karaköy'deyiz...

Ve Fındık'lıyı geçerek Tophane'ye doğru gazladı. Hızlı gidiyordu bu sefer.

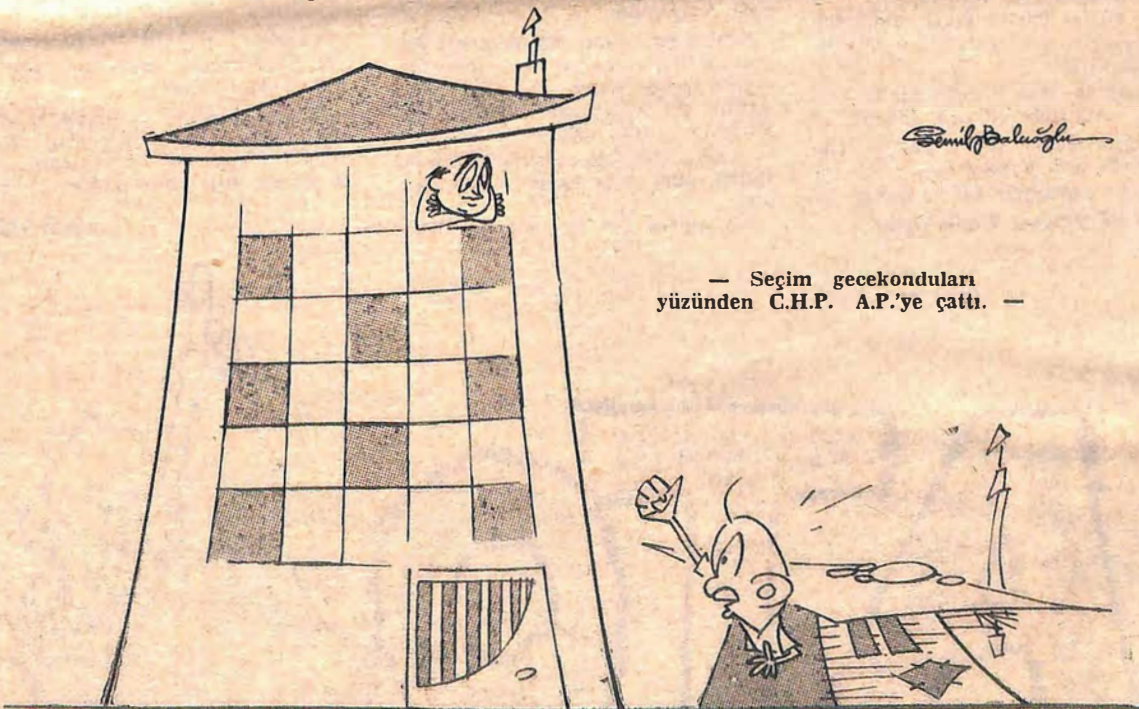
Gelgelelim, Tophane'den sonrası, kötü şekilde tıkanmıştı. Kemeraltı caddesini adım adım geçebiliyorlardı. Cezmi arada bir saatine bakmak gereğini duymaya başlamıştı. Yüksekaldırım'ın alt başında bir trafik komiseri duruyor, düdük çalarak tıkanıklığı açmaya uğraşıyordu. Şoför, komiseri işaret ederek:

— Şu herif kadar vicdansız kum-ser görmedim ben... Yedi senelik şoförüm. Yedi sülâlesine söverim bu herifin... Gene de hıncımı alamam. Ama bir gün onu tenha bir köşede kıştırarak olsam, anam avradım olsun, barsaklarına beş düğüm atacağım. Öyle nemrutur bu herif...

Kimse ses çıkarmadı. Arabalar ağır ağır ilerliyorlardı. Cezmi'nin dolmuşu, komiserin hızasına gelince, iki ahbap gözgöze geldiler. Komiser:

— Vaaaay Cezmi'ciğim, dedi. Nasılsın bakalım?... Hiç görüşmüyoruz yahu... Niye uğramıyorsun bana?

— Valla hayatım, işlerden baş a-ğıdımız yok ki...

— Seçim gecekonduları
yüzünden C.H.P. A.P.'ye çatı. —

Yazısız

YELPAZE

REFİK ERDURAN

ASIL ÇAKANLAR!

JRI kapıların önünde heyecandan titreyerek bekleyen insanlar... Sapsarı yüzler... Kısık dudaklar... Pıt pıt atışı gözle görülebilen şah damarları... Duyduğu dehşeti gizlemek için sinirli kahkahalar atan bir erkeğin birden gözleri yaşarıyor. Bir kadın fenalık geçiriyor. Bir çocuk korkudan kusuyor...

Bilin bakalım neresi burası? Nedir bu tüyler ürpertici tablo? Dante'nin cehenneminin avlusu mu?

Engizisyon mahkemesinin koridoru mu?

Batan bir geminin dıştan kilitli ambarı mı yoksa?

Bilemediniz: Hiçbiri değil.

Burası, efendim, Türkiye Cumhuriyetinin merkezinde her bahar binlerce çocukla velinin kadere karşı hemen hemen umutsuz bir meydan savaşı vermesine sahne olan bir yer, yani okullara giriş sınavlarının kapı önüdür.

O belâyı çekmemiş bir kişi isniz, şöyle düşünerek dudak bükebilirsiniz:

— O kadar mesele yapılacak da ne var a canım? Ölüm yok ya bunun ucunda!

Oysa, işin ucunda belki ölüm yok ama, körpecek kafalara ölüm kadar acı gelen bir ihtimal var:

Önüme kritik bir hayat dönemece diye çıkarılan bir virajda hendeğe yuvarlanmak, iyi bir geleceğe kavuşmak için aşılması şart sayılan kapıların küttedek yüzüne çarpıldığını görmek, aile, okul ve arkadaş çevresinde küçük düşüp kepaşe olmak.

Böyle bir sırat köprüsü kumarcında hiç değilse yüzde elli kazanma şansı bulursa insan yazı tura sonucuna katlanır gibi süsabilir. Ama söz konusu okullara girebilme ihtimali yüzde beş ile yirmi arasında değişiyor. Yani köprüye itilen çocukçağızların yüzde seksen ilâ doksan beşi sapır sapır dökülmeğe mahkûm.

Hani hep yazıp duruyoruz:

— Anadolu karanlıkta bırakılıyor, bütün imtiyazlar şehirlilere

tanınırken birçok köy çocuğu ilkokul bulamıyor, falan diye. «İmtiyazlı» şehirliğin hali de bu işte.

Ama öyle dayanıklı, öyle uysal ve galiba öyle de şaşıl bir toplum ki o şehirlilerden, hattâ (çocukları testlerde pek demokratik bir tarzda sık sık tökezleyen) mutlu azınlık üyelerinden bir kul çıkıp da isyan etmiyor.

— Bre bu ne eziyet, ne sefalet, ne rezalettir? deniyor.

Kapalı kapılar önünde sararıp solarak, ayılıp bayılarak, çocukların dehşetten kusmasının seyrine bakılarak bekleşmeğe devam ediliyor elbirliğiyle.

Çaresi var mıdır?

Vardır elbette.

Akıllıca yönetilen ülkelerde —nüfus artışının yaratacağı darlıkların önceden görülüp yeteri kadar okul açılmasına çalışılması bir yana— artık bu konu «Falanca çocuk test kazanıp öne geçti, filanca çocuk test kaybedip geride kaldı» diye ele alınmıyor.

Biliniyor ki insanlar kabiliyetli ve kabiliyetsiz olarak ikiye değil, değişik kabiliyetlere göre sayısız gruplara ayrılırlar. Mesele çocukları öne geçirmek ya da arkaya itmekten çok, hangisinin neye yatkın olduğunu anlayıp her birine gerekli imkânı sağlamağa bakmaktır.

Türkiye'de ise okul sayısının çok yetersiz olmasının yanı sıra bir de bu alandaki kanallama karışıklığı var.

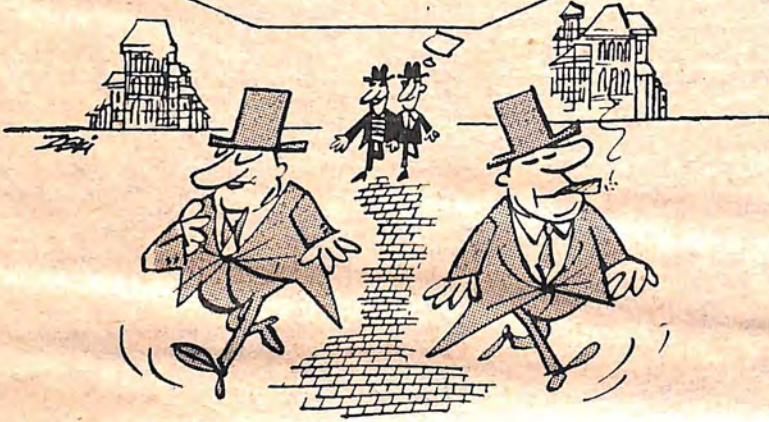
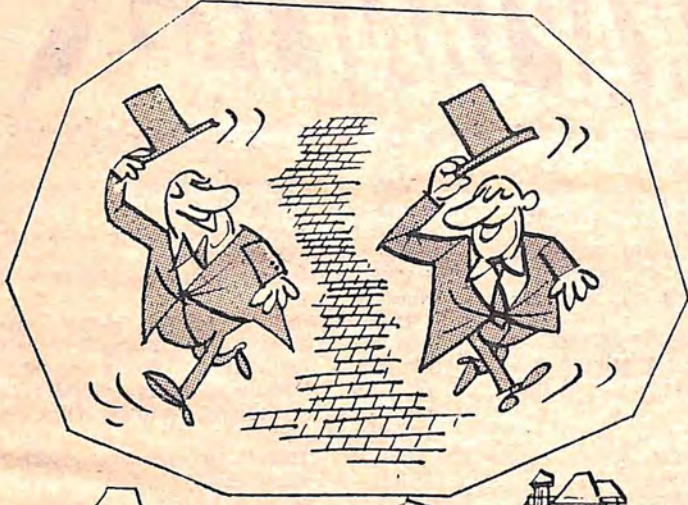
Mühendisliğe yatkın bir gencin hukuk kapılarını, hukukçuluğa yatkın bir gencin de mühendislik kapılarını kurcalamak zorunda bırakıldığı oluyor.

Tabii ikisi de başarısızlığa uğruyorlar. Bir mühendisle bir hukukçuya kavuşacağımız yerde iki «kabiliyetsiz» delikanlı kalıyor elimizde.

Aslında gerçekten kabiliyetsiz birileri var ortalıkta ama...

Varın siz düşünün onların da kim olduğunu!

Refik ERDURAN

— Dargınlar mı?..

— Hayır, tatildeler!..

— Yarın gel de, bir acı kahvemizi iç bari... Ben şubede nöbetçiyim.

— Yarın uğramaya çalışırım. Benim de seni göreceğim geldi...

— Bekliyorum...

— Geleceğim, geleceğim...

Arabalar yürüdü. Fakat şoförün dili tutulmuştu. Tek kelime söyleyemiyordu. Karaköy'e gelince, hemen yerinden kalkıp aşağıya indi. Cezmi'nin bulunduğu kapıyı açtı:

— Buyur abicim, dedi.

— Al şu 125 kuruşu...

— Ayıp ettin abi... Senden de para alacak değiliz ya...

— Sen beni nereden tanırsın bilerader?... Bedava yolcu mu taşıyorsun?

— Abi, eğer ki ben paraya tamah eden bir insan olsaydım, şimdiye kadar milyoner olmuştum.

— Canım efendim, sen para almadan mı yolcu taşıyorsun?

— Kiminin parası, kiminin duası..

— Uzun etme de, al şu parayı...

— Abi, istemez...

— Haydi al... Söylemem komiser...

— Söylemeyecek misin abicim?

— Söylemem...

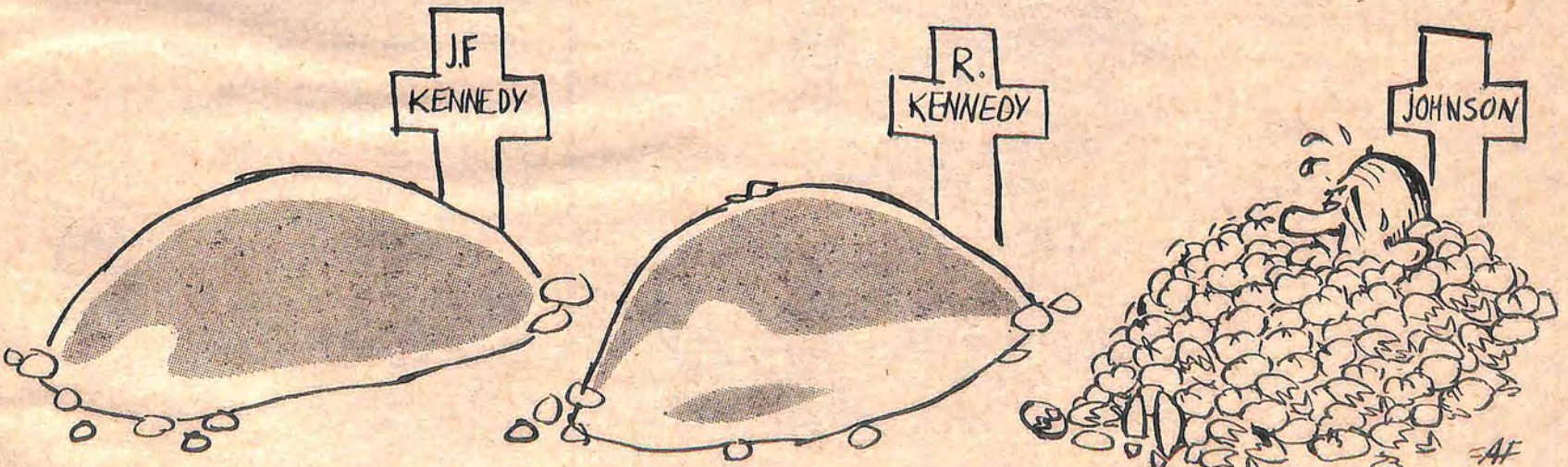
— Erkek sözü mü?

— Evet...

— Allah senden razı olsun abicim. Allah ne muradın varsa versin. Ben çok gördüm ama, senin gibi erkek adam görmedim... Zaten bu temiz vicdanlı insanlar olmasa, bizim halimiz hepten duman... Gülegüle abicim. Vapurda rüzgâra karşı oturma... Hava serin oluyor. Allah muhafaza üşütür müşütürsün de... Haydi yolun açık olsun... Kazasız belâsız...

Cezmi yürüdü... Şoför de (Radyoların biteviye sayın şoför diye andığı şoför de) Eminönü'ne doğru yoluna devam etti.

Adnan VELİ

Johnson, Amerika'da çürük yumurta ve domates yağmuruna tutuldu.

— Gazeteler —

KARAGÖZ'ÜN KAPTANLIĞI

AZİZ NESİN

— 2 —

FASIL

(Şarkı ile Umum Müdür gelir.)
Lahnalar, hıyarlar kocaman oldu,
Bostan korkuluğu kesildi efe.
Balkabağı dersin pek yaman oldu,
Sıgıyır koltuğa, büyüdü küfe!

Şişt de fil oldu en küçücüğü,
Gördün mü ne kibar dünkü lüpcüyü?
Göbekler şaşırdı artık ölçüyü,
Bozuldu terazi, kırıldı kefe...

Atalar demiş ki, sakla samanı,
Fırıldak dönünce gelir zamanı,
Bu fırsat kaçmışken savur harmanı,
Hep bana, rebbena, doldur istife!

HACİVAT (Gelir) — Vay efendim... Ne şeref, ne saadet... Zatiâlinizi buralarda görmek, ne bahtiyarlık kulunuz için... Safa geldiniz, safalar getirdiniz... Nasılsınız, iyisiniz inşallah...

KARAGÖZ (Pencereden) — Amma da yağcılık ediyor be...

UMUM MÜDÜR — Eksik olma Hacıvat Çelebi...

HACİVAT — Zatiâlinizi düşünceli görmekteyim.

UMUM MÜDÜR — Evet... Çok zor bir durum var da, bitirliyi içinden çıkamıyorum. Ben de onun için buraya geldim ya...

HACİVAT — Emredersiniz U. Müdür beyfendi... Buyurun... Nedir mesele?

U. MÜDÜR — Efendi, Mas-tariko devleti, Con Klark dış yardım plânına göre, Robert yardım fonundan bize bir gemi verecek...

HACİVAT — Oh oh... Deniz filomuz büyüyor.

KARAGÖZ (Pencereden) — Eyvaaaah... Gemiler arttıkça zarar da artar.

U. MÜDÜR — Gemiye önce ne ister?

HACİVAT — Kaptan.

U. MÜDÜR — Değil...

HACİVAT — Kömür tabii...

U. MÜDÜR — Değil efendi...

HACİVAT — Gemiye önce deniz gerekli...

U. MÜDÜR — Gemiye önce bir ad ister. Adsız gemi olur mu hiç?

HACİVAT — Tabii...

U. MÜDÜR — Çünkü geminin adı olmazsa, gemi hakkında evrak yazılamıyor.

HACİVAT — Gayet tabii Umum Müdür beyfendi.

U. MÜDÜR — Bunun üzerine biz de, gemiye uygun bir ad koymak için altmış kişilik bir heyet kurduk.

HACİVAT — Uygun bir ad bulabildiniz mi?

U. MÜDÜR — Altı ay çalıştıktan, tartıştıktan sonra Kostariko'dan gelecek gemiye bir ad bulduk.

HACİVAT — Nedir?

U. MÜDÜR — Demokrasi gemisi...

HACİVAT — Çok münasip...

U. MÜDÜR — Şimdi, bize yardım olarak verilen Demokrasi gemisini teslim alıp getirmek için Kostariko'ya bir heyet göndermek gerekiyor.

KARAGÖZ (Pencereden) — Oh oh... Damatlar, yeğenlere, akrabalara yine bir dış gezil çıktı...

U. MÜDÜR — Efendim, onsekiz kişilik bir denizci ekibi gönderilecek. Son derecede gizli tuttuğumuz, ilân etmediğimiz halde, şimdiye kadar onsekiz bin kişi müracaat etti. Ne yapacağımı şaşırdım. Kaç kişi hakkında, rüşveti az verip hakaretle bulundular diye zabıt tutturdu ama yine baş edemiyorum.

Şimdi, bir imtihan açmak istiyorum, ne dersiniz?

HACİVAT — Çok münasiptir.

U. MÜDÜR — Bu işe isteklileri imtihan için, denizcilikten anlar, gemicilikte uzman bir tanıdığınız var mı Hacıvat Çelebi?

HACİVAT — Üstüne bastınız...

KARAGÖZ (Pencereden) — Kaldır ayağınızı!

U. MÜDÜR (Tek ayağını kaldırır) — Bişey mi dediniz?

HACİVAT — İstedığınız gibi uzman bir tanıdığım var.

U. MÜDÜR — Öyleyse sizi de heyete sokalım, Kostariko'yu görmüş olursunuz.

HACİVAT — Eksik olmayın efendim... Sağolun efendim.

U. MÜDÜR — Kimdir bu adam?

HACİVAT — Karagöz Kaptan derler, gayet namlı bir deniz kurdudur.

U. MÜDÜR — Denizcilikten anlar mı?

HACİVAT — Barbaros'un torunudur.

U. MÜDÜR — Yaaa... Aman çok iyi... Gemide hemşire memşire, hostes mostes olacak, idare edebilir mi?

KARAGÖZ (Pencereden) — Ederilim, anasını bile satarım.

HACİVAT — Çok idarecidir...

U. MÜDÜR — Gemiyle yürütebilir mi?

KARAGÖZ (Pencereden) — Bir gemiyi yürütmek iş mi?... Filoları yürütürüm, denizleri bile kuruturum.

HACİVAT — Sayenizde yürütür efendim, ben de kendisine yardım ederim.

U. MÜDÜR — Hacıvat Çelebi, siz o kaptanı bana gönderin de konuşalım...

HACİVAT — Hayhay efendim, başüstüne efendim.

(Hacıvat gider. U. Müdür, masada uyuklamaktadır. Arada horlar. Karagöz gelir.)

KARAGÖZ — Uyan, uyan, Üsküdar'da sabah oldu... (U. Müdürün horultusu yükselir. Karagöz uyandırmak için öksürür) Öhö öhhö... Öhhö dedik be...

U. MÜDÜR (Horultusu arasında sayıklar) — Horr... Şekerim, canım, tatlım...

KARAGÖZ — Emret hayatım...

U. MÜDÜR — Yavrum...

KARAGÖZ — Söyle canım, söyle cicim...

U. MÜDÜR — Bı tanem... Horr... Sen bana kürk al dedin, bir düzine kürk aldım...

KARAGÖZ — Ha?

U. MÜDÜR — Sen bana otomobil al, dedin... Ben sana dört otomobil aldım... Horrr... İskarpın istedin, elli iskarpın aldım...

KARAGÖZ — Çüşüş!...

U. MÜDÜR — Küpe istedin, ikiyüz küpe aldım... Horrr...

KARAGÖZ — Ohha!...

U. MÜDÜR (Karagöz'ün bağırmasıyla uyanır) — Beni çağıran kim? Sen misin? Kart?

KARAGÖZ — Herif beni kart diye beğenmedi, körpesini arıyor.

U. MÜDÜR — Kart?

KARAGÖZ — Kartı evde bıraktım, kendim geldim.

U. MÜDÜR — Seni kim gönderdi?

KARAGÖZ — Hacıvat gönderdi.

U. MÜDÜR — Haa, Karagöz sen misin?

KARAGÖZ — Benim.

U. MÜDÜR — Yâni Barbaros'un torunu...

KARAGÖZ — Evet, Barbaros'un torunu, Oruç Reis'in damadı, Hızır Reis'in torunu... İlyas Reis'in tayfası, Temel Reis'in takası...

U. MÜDÜR — Demek aristokrat familyadan geliyorsun?...

KARAGÖZ — Evet, arsız, hoyrat fanileden geliyorum.

U. MÜDÜR — Sen kaptan mısın?

KARAGÖZ — Evet.

U. MÜDÜR — Nerde?

KARAGÖZ — Tozkooparan takımının kaptanıyım.

U. MÜDÜR — Demek o sensin?

KARAGÖZ — Evet, biraz tuz, biraz biber, o benim işte...

U. MÜDÜR — Peki öyleyse, seni Demokrasi gemisine baş kaptan yaptım. Gemiyle almak için Kostariko'ya gidecekleri imtihan edeceksin.

KARAGÖZ — Ederim.

U. MÜDÜR — Hiç haksızlık istemem. Bak, şurda tarife asılı, tarifeye bakar, ona göre rüşvet alırsın. İltimas istemem. Bak şurda liste asılı. Listede, iltimas edebileceklerin mevki-leri yazılı...

KARAGÖZ — Hiç merak etmeyin.

U. MÜDÜR — Yine çok uyudum da yoruldu. Hadi ben gidiyorum.

KARAGÖZ — Hadi uğurlar olsun...

(Umum Müdür gider, şarkı ile yağcı gelir.)

Sermayesi onsa doksan ederim,
Senin tartın tamsa noksan ederim,
Kiminin alırım yurtık donunu,
Kimine bin türlü ihsan ederim.

Torpili, pistonu, varsa dayısı,
Servetinin yoktur sayısı,
Avcıdan kaçarken dağını ayısı,
Yakalar, yolar da insan ederim.

İşime gelmezse derim haşarı,
İstedğin kadar kazan başarı,
Bir geçirsem, hâşâ burdan dışarı,
Vecize diyerek destan ederim.

YAĞCI — Ben imtihana geldim efendim.

KARAGÖZ — Kart?

YAĞCI — Efendim?

KARAGÖZ — Kart?

YAĞCI — Ne kartı?

KARAGÖZ — İskambil kartı... Dört kol iskambil

Milyonluk döviz kaçakçısı yurt dışına kaçtı. — Gazeteler —

Oynayacağız. Ne kartı olacak, tavsiye kartı...
Seni kim gönderdi?

YAĞCI — Beni Gülşen Hamamında tellâk Ha-
san gönderdi.

KARAGÖZ — Herifin arkası kuvvetli... Gülşen
Hamamı yerinde mi?

YAĞCI — Hamam, kurna, tas hep eskisi... Yal-
nız tellâk Hüseyin gitti, yerine Hasan geldi.

KARAGÖZ — Ulan, tavsiye getirecek başka adam
bulamadın mı?

YAĞCI — Tellâk Hasan dedi ki... Orda bir U-
mum Müdür vardır, dedi. Sen ona benden
bir selâm sarkıt, dedi, o da bizdendir, an-
lar, dedi.

KARAGÖZ — Hımmm... Herifin pistonu kuvvet-
li... Peki, sen necisin?

YAĞCI — Ben yağcıyım efendim.

KARAGÖZ — Yâni ne iş yaparsın?

YAĞCI — Bayramları, seyrânları, yılbaşları, ta-
til günleri, pazarları, büyüklerimize saygı ve
kutlama telgrafları çekerim efendim.

KARAGÖZ — Ulan eski dalkavuklar şimdi yağcı
mı oldu?... Peki, Demokrasi gemisine yağcı
ister, aldım seni...

YAĞCI — Sağolun, varolun... Allah tuttuğunuzu
altın etsin... Allah ne muradınız varsa ver-
sin... Allah, kısmetinizi gür etsin... Allah...

KARAGÖZ — Allah cezanı versin... (Vurur) Tıtl!
Şarnı!

(Yağcı gider, şarkı ile tercüman gelir.)

Nedir bilmem helâl, haram...

Olsun yeter cepte param.

O gün başta her kim varsa,

Onunladır benim aram:

Giden paşam, gelen ağam!...

Ben bakarım çıkarıma,
İşlemesin zararına,
Ne isterse yapsın ama,
Dokunmasın tek kârıma.
İster papas, ister haham,
Giden paşam, gelen ağam!...

Girdim türlü kıyafete
İstibdata, hürriyete,
Vatan için koştum, durdum,
Ziyafetten ziyafete.
Nerde sabah orda akşam,
Giden ağam, gelen paşam!

TERCÜMAN — (Kekemedir)

— Eee... e... e... e... e...

KARAGÖZ — Eee?

TERCÜMAN — E... e... e... e...

fendim... Ge ge ge gemi

heyetine gir gir girmek

için i i i imtihana ge ge

geldim.

KARAGÖZ — Sen de yağcı

mısın?

TERCÜMAN — E e e e... E-

velallah... Be be be be

ben de yağcıyım.

KARAGÖZ — Ne iş yaparsın?

TERCÜMAN — Te te tercümanlık ya ya yapa-

rim.

KARAGÖZ — O o o olmaz... Ulan, herif beni de

kekeme yaptı be... Olmaz!

TERCÜMAN — O o o olur...

KARAGÖZ — O o o o olmaz...

TERCÜMAN — O o o olur...

KARAGÖZ — O o o o olmaz... Olmaz ulan!... Ke-

kemedem tercüman olur mu be?

TERCÜMAN — O o o o olur... Ben, ra ra ra rad-

yoda si si si sipikerdim. O o o o olur...

KARAGÖZ — Olmaz beee!...

TERCÜMAN — A a a a ama be beni... Bey bey

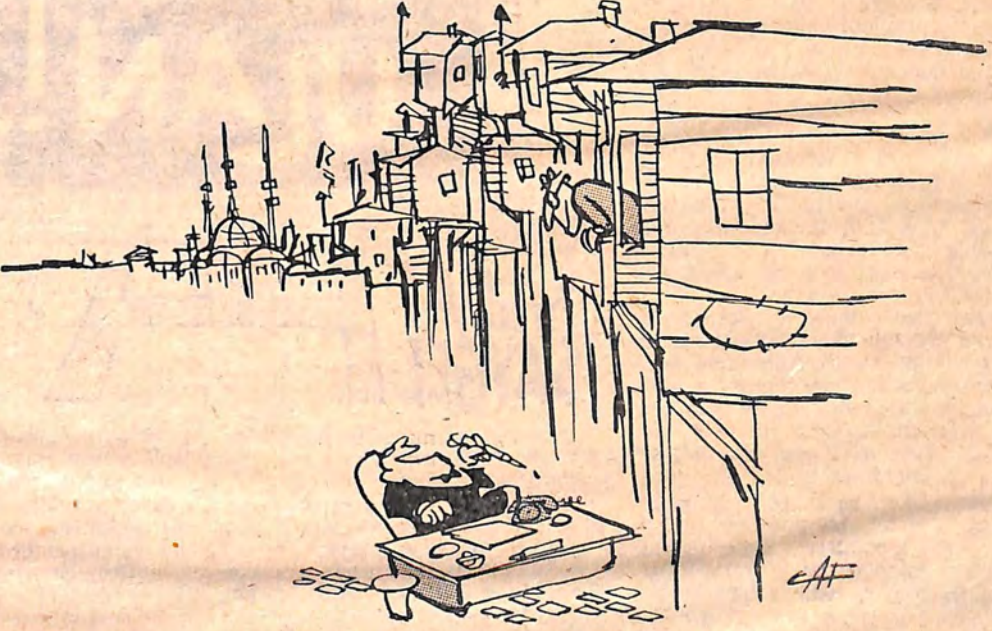
beyfendinin ha ha hanımının kızkardeşinin

e e evindeki aş aş aşçının sütkardeşinin ü ü

ü üvey oğlu gönderdi...

Gün ola, hahman ola...

Müdür — Affedersin sayın vatandaş, imzalanacak bir şeyiniz var mı?...

KARAGÖZ (Birden yumuşar) — Haaa, o zaman
olur. O başka... Baştan söylesene a oğlum...

Kazandın imtihanı...

TERCÜMAN — Te te te teşekkür e ee ederim...

KARAGÖZ — Bi bi bi bişiy değil...

(Tercüman gider, şarkı ile dümenci gelir.)

Göbeğim karnabahar
Gövdem de kart bir hıyar,
İçim geçmiş ihtiyar...
Bakma dazlak başıma,
Bahtıyarım, bahtıyarım,
Bahar vurmuş başıma!

Görün koca bebeği,
Sallanır çekirdeği,
Severim pek gerdeği...
Geldim altmış yaşına,
Ararım fingerdeği,
Bahar vurmuş başıma!

Her bahar bir hız gelir,
Kadın gelir, kız gelir,
Sonra da kriz gelir.
Aklar düşmüş kaşıma,
Dünya bana vız gelir,
Bahar vurmuş başıma!

DÜMENÇİ — Kostariko'ya gitmek için imtihana
geldim...

KARAGÖZ — Sen bu yaştan sonra, bu göt gö-
bekle ne iş yaparsın be?

DÜMENÇİ — Ne iş olsa yaparım...

KARAGÖZ — Haa, anlaşıldı. Bu da benim gibi
bir işe yaramayanlardan... Ben seni Demok-
rasi gemisinde ne diye kullanayım?

DÜMENÇİ — Ne diye isterseniz?

KARAGÖZ — Sen necisin?

DÜMENÇİ — Makinistim...

KARAGÖZ — Makine kullanmasını bilir misin?

DÜMENÇİ — Elbet... Gayet iyi traş makinesi
kullanırım, şimdiye kadar hiç suratımı kes-
medim...

KARAGÖZ — Seni almıyorum...

DÜMENÇİ — Alırsın, alırsın...

KARAGÖZ — İmtihani kazanamadın, alıyo-

rum, aaa!...

DÜMENÇİ — Ahırsın, alırsın...

KARAGÖZ — Sen karta kaçmışsın, gemiciliğe ya-

ramazsın.

DÜMENÇİ — Ama benim körpem de var... (Ses-

lenir) Şekeriliim...

I. ZENNE (Dışardan) — Buyur kocacım...

DÜMENÇİ — Buraya gelir misin?

(Şarkı ile I. Zenne gelir.)

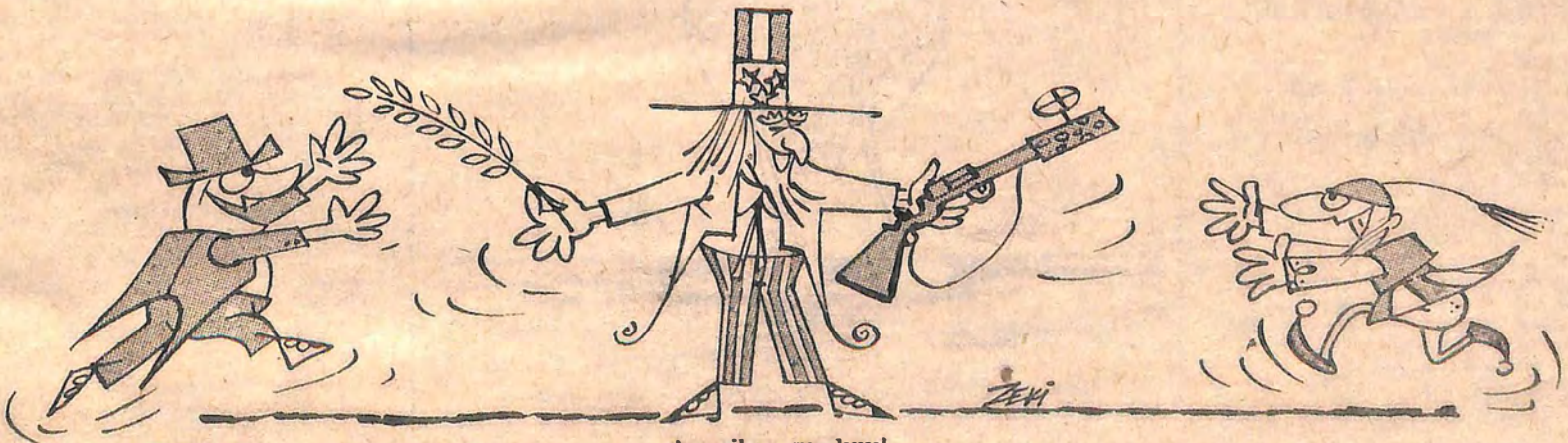
Bizler icat etmedik, bu moda Amerikan...
Bu ne delilik böyle, ne çılgınlık el'aman!
Demokrasi gelince değişti eski devran,
Aç gözünü Karagöz, derin uykudan uyan,
Artık kumda oynama, sen de sallan yuvarlan!

Kimi bobstil ama kimi kelli fellidir,
Ali Cengiz oynudur, sanma çifte tellidir.
Sen bu oynu oynarsın, göbeğinden bellidir,
Şurda bişey kalmadı, az bişey daha dayan,
Sonra sallan yuvarlan, sallan sallan yuvarlan!

Bu oyunda kalmıyor, ne paça, ne de yaka,
Bilmezsen öğrenirsin onlara baka baka,
Alafıranga da var, istersen alaturka,
Canın nasıl isterse, istersen sallanmadan,
İstersen tepetaklak, paldır küldür yuvarlan!

(Devamı var)

Amerika Yunanistan'a silâh veriyor. — Gazeteler —

Amerikan yardımı!

BİZİM büyük yeğenin getireceği karne, sınavların sonunda bir tomar kâğıtla eve döndüğü an belli olmuştu. On küsur kişi birden sormuştuk çocuğa:

— Nasıl geçti bakalım?

Sınavdan kurtulmanın verdiği rahatlıkla, yeni bir sınavdan geçirileceğini bilmeden:

— Eh, dedi, umutluyum.

Fakat hem bizim aileden olacaksın, hem «Eh, umutluyum» demekle paçayı kurtaracaksın, bu mümkün değil. Kardeşim:

— Umutluyum ne demek? diye çıkıştı. Neler sordular?

Elindeki kâğıt tomarını attı ortaya:

— Soruların hepsi burada işte!

On küsur kişi birden ters ters baktık suratına. Kardeşim:

— Yahu şimdiki veetlere bir şey sormaya da gelmiyor be... diye söylendi. Ulan sizin ukalâlığınızın onda birini, çocukluğumuzda babamıza biz yapsaydık, ayağının altına alır kemiklerimizi kırardık!

Gerçekten öyleydi. Çocukluk hayatımız, babama emir tekrarlamakla; askerlik hayatımız, komutana emir tekrarlamakla; memuriyet hayatımız, müdüre, şefe emir tekrarlamakla geçmişti. Okuldan döndük mü, soluğu babamın karşısında alırdık.

— Anlatın bakalım.

Bu «anlatmak» sadece yaptığımız dersleri değil, bütün günü hikâye etmekte. Ortaklaşa kullandığımız çantaya kitapları nasıl yerleştirdiğimizden başlar, okul dönüşü hangi sokaklardan geçip eve geldiğimizle bitirdi. Gidiş-dönüş rotamızı kendi çizdiği için bunun dışına çıkmamıza, çaksak bile çıktığımızı söylemimize imkân yoktu.

Bir yere borç istetmeye mi gonderecek? Alırdı karşısına, elinde kâğıt kalem, hem çizer, hem anlatırdı:

— Bak, şu ana cadde... Çıktın mı?

— Çıktım.

— Şimdi dooogru yürü.

— Yürüdüm.

— Şurada eczane var. Onu geç. Şu sokağa gir. Yürü, yürü, işte şuradaki 15 numaralı kapının önünde dur. Unutma, Şazi efendi amca diyeceksin. Babamın selâmı var, hasta olduğu için kendi gelemedi, ay başında vermek üzere sizden beş lira istiyor. İlaçlarını yaptıracak da... diyeceksin. Verirse, bakkal Muhittin efendiden yarım kilo fasulye, yarım kilo toz şeker, on tane sigara ile çay alıp dönersin.

— Peki.

— İyice anladın mı?

— Anladım babacığım.

— Anlat bakayım.

«Şazi efendi amca, babamın selâmı var...» diye başladık mı, yandık! İle çizdiği krokiyi alıp, ana cadde-den başlayacaktık.

Askerlikte emir tekrarı, dairede emir tekrarı... Ömrü emir tekrarlamakla geçmiş kimseler olarak, bacak kadar bir çocuğun:

— Eh, umutluyum, demesiyle iş biter miydi? Bizi babamız nasıl yetiştirmişse, biz de çocuklarımızı öyle yetiştirecektik elbet.

Sınav kâğıtlarını evirip çeviren kardeşim:

— Bu soruların hepsini sordular mı? diye kükredi.

Çocuk:

— İşaretlileri sordular, dedi.

Oğlanın sınavlardaki başarısını ölçmek için kuşattık çevresini. Kardeşim:

— Öğretmenlerinin sorduğunu, bir de biz soralım bakalım, dedi.

Kardeşim her ne kadar ilkokulu bitirmemiş bir kimseyse de, dokuz yıllık bir ilkokul tahsili olduğundan, sülâlenin en okumuş insanı sayılır. Elindeki Tabiat Bilgisi sorularından birini heceleye heceleye okudu:

— Duyu neye denir?

Oğlan tam:

— Dokunma, tatma, koku alma,

diye saçma sapan bir şeyler sıralarken güç susturduk.

Kardeşim üzgün:

— Kalır bu teres! dedi. Baksana, «Dedikodu» diyeceğine neler demiş. Annem, torununa çıkıştı:

— A oğlum, imtihana girmeden önce bilmediklerini babanla amcana sorsaydın ya...

Kardeşim aldı yine soru kâğıdını:

— Maden kömürü nedir, nasıl elde edilir?

Çocuk yine bize yabancı gelen bir sürü şey sıralarken:

— Ulan, diye patladı kardeşim. Maden kömürünün nasıl elde edildiğini şimdiye kadar bin kere anlatmadım mı sana? Ne kem küm edip duruyorsun it! Kömür elde etmenin iki yolu vardır: Ordinolü, ordinosuz. Ordinolunun tonu ikiyüz on liradır, ordinosuz, yâni karaborsa satılanın tonu pazarlığa bağlıdır.

Okuması yazması olmadığı halde, en güç problemlerin bile içinden parmak hesabı ile çıkabilen yengem karıştı söze:

— Evvelki yıl karaborsadan kö-

mür alırken, baban benim yanımda anlatmamış mıydı sana bunları?

Neyse yüzlerce kere çocuğa öğrettiğimiz sorulara sıra geldi, her birine teklemeyen cevap verdi de sinirler yumuşadı biraz.

— Cisimler hangi kanuna göre hareket ederler?

Ezberlettığımız gibi karşılığını verdi:

— Tedbirler kanununa göre.
— Fıskiyeler suyu neden çok yükseklere fıskırtır?

Ne söyleyeceğini düşünürken annesi kovayı işaret etti, çocuk da çabucak cevap verdi:

— Kimse kovasını doldurmasın diye...

— Suyun bileşiminde neler vardır?

— Koli basilli, tortu, yosun.

Aldığı cevaplardan memnun olan kardeşim, oğluna bir aferin çekti. Annemin de sevinçten gözleri yaşarmıştı:

— Tabii canım, dedi, bağırarakla öğretilir mi? Güzel güzel sorunca, bak ne rahat cevaplar veriyor.

— Geldik coğrafya sorularına, dedi kardeşim. Ulan eğer kem küm edersen kafanı kırarım namussuz! Vaktiyle bunların hepsini amcanla beraber öğretmiştik sana.

— Yurdumuz kaç coğrafi bölgeye ayrılmıştır?

Parmaklarımıla «Dört» işaretini çakınca, cevabı yapıştırdı:

— Dört bölgeye.

— Say.

Harfi harfine bizim öğrettiklerimizi sıraladı:

— Yolsuz, susuz, ışsız, yakacak-sız.

— Dış ülkelere neler satarız?

— Kurbağa, salyangoz, küspe...

— Aferin. Japonya ne ile idare edilir?

Takıldı çocuk. Başladık ailece düşünmeye... Yengem:

— Canım düşünmekle bulunur mu, dedi. Haritayı alıp baksanıza.

Gazetelerin birinden Sadun Boro'nun dünya gezisini izleyen eniştem, gözlüklerinin üstünden Japonya'ya bir göz atıp, sordu:

— Her tarafı suda mı bunun?

— Evet, dedim. Dört tarafı suyla çevrili büyük bir adadır.

— Hımm. Öyleyse havaya göre idare edilir. Rüzgârlı havalarda yelkenle, rüzgârsız havalarda motor veya kürekle...

Kardeşim asıldı oğlunun kulağına:

— Nasıl idare edilmiş öğrendin mi?

Türkçe sorularını kolay atlattık. Hiçbirimiz doğru dürist Türkçe bilmediğimizden kimse kimseyi haşlamadı. Verdiğimiz bilgilerin yanı sıra, çocuk günlük gazeteleri de yakından izlediği için, Yurttaşlık Bilgisi sorularında bayağı başarı gösterdi. Babası sordu, o cevap verdi:

— Aile neye denir?

— Yedi kişinin bir odaya sığışığı, büyüklerin iş bulmaya çahştığı, küçüklerin «karnım acıktı» diye ağlaştığı küçük toplumlara, aile denir.

— Biz Türkleri birbirimize bağlayan bağlar nelerdir?

— Alacak verecek meseleleridir.

— Köy neye denir?

— Yolu, suyu, ışığı olmadığı halde küçük grupların yaşamaya çalıştıkları yere köy denir.

— Şehir neye denir?

— Sılah çekmenin, adam soymanın, milletin hayatı ile uluorta oynamanın serbest olduğu yere şehir denir.

Hükümetin kurulmasından, devlet bütçesine varıncaya kadar bütün soruların cevabını verdi de, Tarih sorularının Amerika'yı ilgilendiren kısmı ile Geometri sorularında takıldı kaldı. Babası:

— Amerika'yı ilk defa kim ve ne zaman keşfetti? diye sorup da cevabını alamayınca, henüz birinci sınıfa giden küçük yeğen:

— Amerika'yı Red Kit buldu babam... diye cevap verdi.

Ondan sonra da başladı Red Kit'in Dalton kardeşlerle, Bil Kit'le olan mücadelesini anlatmaya...

Kardeşim:

— Utan ulan! diye bağırıyor büyüğüne. Senin yarın kadar olan şu çocuğun bilgisinden utan! Taban kenarı 25, yüksekliği 32 santim olan bir küp çiz bakayım!

Neye uğradığını şaşırان çocuk, cetvel kalemle uğraşırken, annesi bastı yaygarayı:

— Allah kahretsin seni!... Bu beceriksizlikle bir de sınıf geçecek-sin ha?

Karısının sesine kardeşim ayaklandı:

— Ulan namussuz, hayatında hiç küp görmedin mi? Dört köşe küp olur mu ulan?

Serbest güreşte hezimete uğradık. — Gazeteler —

Yapıştı kulağından:

— Gît, mutfaktaki küpe baka baka bir kaç tane çiz, gel. Kapağına, maşrabasına varıncaya kadar her şeyini çizeceksin anlaşıldı mı?

Sonra bize döndü:

— Bu aptal sınıf geçerse, ben kellemi keserim! Dört köşe küp ha?... Ulan evinde ktip yok mu senin? Bir kere alıcı gözüyle bakmak hiç aklına gelmedi mi?

Ertesi gün sınav sonuçlarını öğrenmeye giden yeğen, sevinçle döndü. Temelli değil de, Tarih ile Geometriden ikmale kalmış. Bu sürpriz habere bizler de bayağı sevindik hani. Aramızda görev taksimi yapıp, hemen çalıştırmaya başladık bile. Annesi bütün gün küpün nasıl çizileceğini öğretiyor, birinci sınıfa giden kardeşi, Amerika'yı keşfeden Red Kit'in, Dalton kardeşlerle yaptığı savaşları ezberletiyor, akşam işten dönen babası da bir güzel imtihan ediyor.

Dün akşam elinde bir sürü Tom Miks, Teksas, Pekos Bil ciltleriyle geldi eve. Bir kaçını bana uzatıp:

— Al ağbi, sen de şunları oku, dedi. Dünya günden güne değişiyor, her yerde insanlar birbirini öldürüyor. Çağımızın gelişmesini izlemesek, savaşların nedenini biz bilmezsek, çocuklarımıza nasıl öğretiriz?

Vedat SAYGEL

KUTLU

— Azizim, Bitnik dediler, Hippi dediler, anladık ama... Bunların dışisiyle erkeğini ayıramıyoruz!..

YEDİ

PAZARTESİ

Dünyanın zahmeti

Ulaştırma Bakanı Bilgiç, telefoncuların dertlerini dinlemiş.

Küçümsenecek bir iş değil hani... Telefonları dinlenemeyen Türkiye'mizde, telefoncuların dertlerini dinlemek için sayın Bakan Ankara'dan kalkıp, taaa İstanbul'a kadar gelmiş!

SALI

Nallı sembol

İstanbul Valiliği, İstanbul'u sembolize edecek bir amblem yarışması düzenlemiş.

Böylesine kolay bir konuya on bin liralık ödül de verilir mi ya ni?

Yeryüzünün incisi İstanbul'dur kentimiz, değişmez sembol oldu kasaplık eşegimiz!

ÇARŞAMBA

Guguk!

Paçamız sıkıştı mı, yaylım ateş açar gibi demec üstüne demec verilir: «Hukuk devletinde kişi hak ve hürriyetini kanunlar tesbit eder.»

Evet, iktidarların aleyhine bir gelişme oldu mu, demec hazır. Peki, konu iktisadi ya da adli olunca kişi hak ve hürriyetlerini kim tesbit eder?

Böyle şeylere aldırış eden olmadı için kimseden çıt çıkmaz. Ruben Asa da böyle bir sessizlikten yararlanıp kaçtı ya...

Suçunun ağırlığı göz önünde tutularak birinci afta, affedilmedi.

İkinci afta, affedilmedi.

Üçüncüsünde affedilmedi.

Sonunda kelepçesini çözen iki jandarma ile bir taksi şoförü, «Haydi bakalım, affettik seni» dedi.

PERŞEMBE

Mın el aşk

Düğünde aşka gelen damat, gelini vurmuş.

Vurur. Ucunda aşk oldu mu, kimsenin gözüne yaşına bakmaz eloğlu.

Düğünde aşka gelen bakkal, bir çocuğu vurmuş.

Ne yapsın garip, tutmuş moda-ya uymuş.

Canımıza okuyan da aşk değil mi bizim? Oturur kalkar «Yurtta sulh, cihanda sulh» deriz, sonra aşka gelip birbirimizi yeriz!

CUMA

Bütün gözler yuvamızda

Seçim gecekondularının yıkılmasına değinen Ecevit, «A.P. halkın evini başına yıkıyor» demiş.

Gelmiş geçmiş iktidarların hangisi rahat bıraktı bizi? Kimi yuvamızı yaptı, kimi yuvamızı yıktı. Sağolsunlar hepsi de birbirinden baskın çıktı!

CUMARTESİ

İnsaf bre!

Başbakan özel sektörü savunurken, gazetelerimizde özel sektörle ilgili bir haber: «İngiltere»

GÜN

ye ihraç edilen kuru üzümlerden keçi gübresi çıktı.»

Haydi hayırlısı...

Zeytinyağ yerine parafin, incir yerine kum, üzüm yerine gübre...

Elbirliği ile dış ticaretin de etik içine!

PAZAR

Parti içi mesele

Seçim öncesi kurulan 500 gecekondulu «Adalet Mahallesi» yerle edilmiş.

Eee, oy almak için yapımına göz yuman Adalet Partisi, yerle bir edilen Adalet Mahallesi... Yüz muhalif partinin beceremeyeceğini tek başına beceren, iktidarın kendisi!...

Yurdumuzda ekilen Rus buğdayı iyi sonuç verdi. — Gazeteler —

— Moskova'ya... Moskova'yaaa!..

Erkek — Yanında ben varken, hayvanları seviyorum deyip durma!

Evde grev

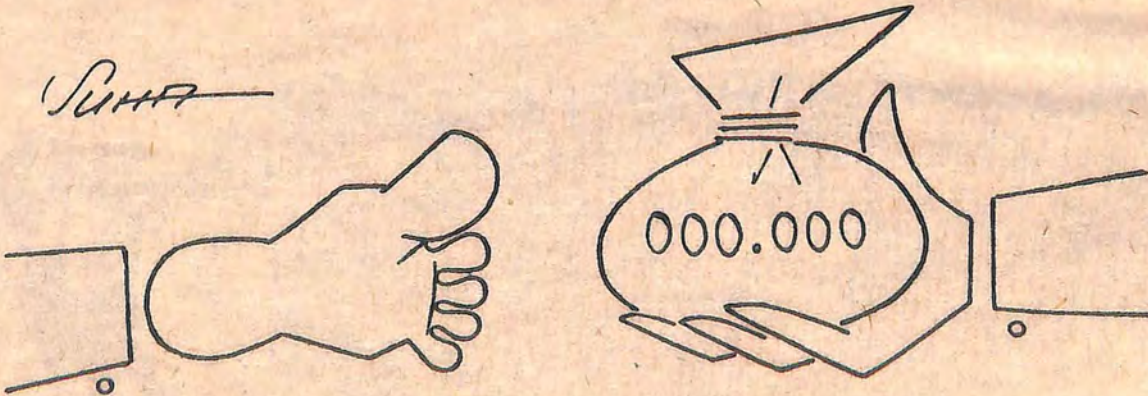
Grev etti nihayet, bizim eve sirayet:
Oğlum, kızım tozuttu... Karım azıttı gayet!...
Hizmetçi: Durmam... dedi; aylık artmazsa şayet...
Grev etti nihayet
Bizim eve sirayet!...

Oğlum, bu sıska çakal, bıraktı pis bir sakal...
Saçlarını uzattı... Yüziüne bak, ibret al!...
Genç değil, yaşlı değil... Bu modaya şaş da kal:
On dokuzunda çakal
Bıraktı pis bir sakal!...

Dedi: Modern olalım... Yeter cinsel bunalım...
Biraz da okullarda seksüel ders alalım!...
Aşk olmazsa, meşk olmaz... Hep birer eş bulalım...
Seksüel ders alalım,
Yeter cinsel bunalım!...

Kızım makası aldı, hemen dolaba saldı:
Kesti esvaplarını... Etekleri kısalttı!...
Aynanın karşısında, manken gibi poz aldı...
Kızım dolaba saldı,
Etekler hep kısalttı!...

Transfer faaliyetleri hızlandı. — Gazeteler —

Yazısız

YAZ GELİNCE
SU KIYMETLENDİ
Gazeteler-

— SUDAN UCUZ BUNLAR !

— GÖZLERİM SULANIYOR DOKTOR ..
— OH OH NE SAADET !

— "ÇEŞMEDE SIRA BİR
SUDAN SEBEPLER

İSTANBUL'A BİR KAÇAMAK

Seni göremedim Akbabam. Bizim küçük aşiret için Ada'da geçen seneki evi yerleştirmeye geldim, yarımda Ahmet'le.

Bu sene kendimi Aknra'dan İstanbul'a varınca «taşralı» hissetmedim: İstanbul taşralaşmış; bakımsız, sahipsiz, fütursuuz İstanbul! Belki Paris'ten yeni dönüşümün gözü böyle görüyor... Öbür yolculuklarımdan sonra, dönüş-gözüm, onbeş günde eskliyordu. Bu sefer eskimedim. Çok fazla yenilikle doluydu. Dünyanın yenilenme kıvrantısını çok yakından seyretmişim. İzi gözbebeklerimdeydi!...

SEDEF ADASI VE BEN...

Bir nevi huzursuzluk kemirtisi var içimde, denizlerden deniz beğenmiyorum, bir gün her halde, ö-

lümmlerden, ölüm beğenemeyeceğim gibi! Onun için, Bostancı senin, Sedef beni geziyoruz Ahmet'le...

Bu son İstanbul günümün yarısını Sedef adası'nda geçirdik. Plajı beğenmedik, o yerine uygun, sallanan iskeleden denize atladık ve sonra adamın gene o yerine uygun, zevkli, rüstik lokantasında yemek yedik...

İstanbul imparatorluğu («düka-ğı» diyenlerin muhayyelesi kıt!) uzanıyordu önümüzde masmavi pırıltılarla...

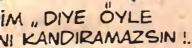
O adaya diktikleri garip çamın kokuları vuruyordu burnumuza, başka bir çiçeğin kokularıyla karışık... Dev saksılarda turuncu çiçekler titreyordu. Buranın altmış villası bugünkü Türkiye'nin ekonomik ölçüleri dışı, cennet ölçüleri içi hayatını yaşıyordu...

BİKİNİ İCAT EDİLMESEYDİ!...

Şu pul kadar mayo, bikini icat edilmeseydi, belki dünyanın bizden gayri kısmı kendisine yaz-tesellisi bulabilirdi, ama bizler n'apardık? Bunu durmadan düşünüyorum Akbaba. Her er kişi bizde nasıl politikacıysa, kahramansa, dâhiyise, âlimse, fazılca, her hatun kişi de bir bikini yakalamış ve içine vücudunu iyi kötü tıkmış... Bacaklar azıcık azıcık (en güzel vücutlarda bile) kısacaysa ve azıcık azıcık selülitliyse de, varsa yoksa bikini!...

Lokantada iki genç hanım oturuyordu, biri bikinili, öbürü de mavi havlu giyimli... Bikinili olanı bir cigara püfütüyordu... Her püfütüsü bir egemenlik gösterisiydi, cihana karşı... Bacaklarıyla her dakika yeni bir arabesk düzeni vücuda getiriyordu. Selçuk mimarisinde onca arabesk düzeni bulamazdınız.. Bronza kaçan, canlı arabeskle...

Mayosundan varlıklı sınıfa ait olduğu belliydi. Onca çıplaklıkta başka nereden belli olacaktı? Ha, bir de gümüşü pabuçları vardı. O-

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

GİZLİ KUVVETLER

Dünya kurulalıdan beri insanlar gizli kuvvetlerle idare edilmiştir... Bu gizli kuvvetler çok gizli olduğundan bir bakışta anlaşılamaz. Ayrıca bu gizli kuvvetleri eline geçiren bazı kişiler dünyayı da idare edecek güce sahip olurlar... Kimseye açıklanmayan bu gizli kuvvetleri ben size burada her şeye rağmen açıklıyorum. Ne olursa olsun... Maksadım iyi insanlara bir yardım yapmaktır... Yoksa hiçbir avantaj yoktur.

SIHIR: Eni, boyu, kokusu, ağırlığı olmayan hafif mormusu bir rengi olduğu tahmin edilen sihir, en eski gizli kuvvetlerdendir... Sihiri eski Çin'de Fu-Hi-Mi adında bir dilsizin bulduğu söylenirse de, Fu-Hi-Mi dilsiz olduğundan ağızından bu hususta bir lâf alınamamıştır... Sihirin bir tutamı insanı mahveder... Önce bir şaşkınlık, bezginlik, ona buna inanmama, asabiyetle başlar, sonra da insan sehar bir hal alır... Sihirli insana dokunan da sihirlenir... Üç ay devamlı sihirli olan adam hayatının sonuna kadar sihirli kurtulamaz... Zamanımızda sihir çok pahalı olduğu için ancak zengin hanımlar kullanır... Halbuki eskiden herkesin cebinde biraz sihir bulunurdu... Sihirle uğraşanlara sihirbaz, telde gezenlere cambaz derler... Fakat bu cambazlar bizim konumuza girmez...

AFSUN: Sihirin daha kaba tanelisi olup rengi kahverengiye çalar... Afsunun ilk menşei Habeşistan'dır... Fakat afsunu asıl oraya Portekizli gemiciler getirip yerlileri afsunlayıp oraları sömürge haline sokmuşlardır... Afsun Hamhumşarolop adında biri tarafından dünyaya yayılmıştır... Afsunlanan bir kimsenin önce ağız burnu birbirine karışır ve herkese hakaret etmeye ve kimseye inanmama başlar... Beyindeki su gırtlaktan böbreklere akar... Böyle anlarda afsunlanmış bir adama lâf anlatmaktansa hemen iki yumurta kırıp yedirmek lazımdır... Afsun, hayatın her yerinde kullanılır... Birini afsunlamak için «Afsun afsun afsun» demek şarttır... Zamanımızda bilhassa politikacılar halkı afsunlamak için bol miktarda afsun kullanırlar... Afsun kanunen yasak olduğundan kimse üstünde taşımaz... Zaten gözle görülüp elle tutulmaz... Maşayla tutmak daha iyidir...

TELKİN: Ufak boyda rengi naftaline benzeyen telkin, insanların beynine girip onları kendine bağlamak isteyenler için ideal bir preparattır... Telkinin kimin tarafından bulunduğu dair bir kayıt yoktur... Bazıları eski Fenikelilerin telkini çamaşır yıkarken kullandıklarını iddia ediyorlarsa da bu doğru değildir... Telkinin şiddeti yavaş yavaş kana geçip beyindeki hücrelere yerleşmeye başlar... Önce itiraz, sonra hızlı bir baş dönmesiyle insanın omuriliğine yerleşen telkin çok zor çıkar... Telkin edilmiş birini eski haline getirmek için onu uzun müddet açık havaya çıkarıp havalandırmak şarttır... Bazı telkinliler senelerce iyi olmazlar... Telkinin sonu fikri sabit denen bir hastalığa döner... Telkin her yerde herkes tarafından kullanılır... Satış serbest olan telkinin kirtalizesi makbuldür... Formülü şudur: 10 mg. tel - 150 gr. kin...

BÜYÜ: Daha çok kadınlar tarafından kullanılan büyü, çok eski bir gizli kuvvettir... Türli maddelerden yapılan büyü, aslında çingiraklı yılanın kuyruğundan çıkarılan yılan tozundan yapılır... Fakat zamanımızda yılan tozu çok pahalı olduğundan, davul tozu, minare gölgesi, vapur dumani, adam gölgesi, kurt uluması gibi maddelerle de yapılmaktadır... Büyüyü yapana büyüci, yaptırana da tutucu derler... İyi bir büyü ıslak bir bezle sarılıp iki sene bekletildikten sonra açılırsa daha iyi tutar... Büyü yapılmış bir insan hangi hayvanın suretine getirilmek isterse onun tabiatını alır... Meselâ öküz husyesinden yapılan büyü neticesinde büyüye tutulan kimse öküz gibi biri olur... Büyüyü yapan bazan terse düşerek kendi açmaza gelir... Buna tersbastı derler... Uğramışlar ve çarpılmışlar da bu tiplerdir... Büyüyü kötülük için yapanlar kısa zamanda telef olurlar... Tarihte büyüden telef olmuş çok insan vardır... Meselâ Kleopatra gibi, Hasan Tahsin gibi, Türkân Şoray gibi...

YALAN: Yalan denilen gizli kuvvetin de esası yalana dayanır... Fakat yılan yalana dayanmaz... Yalan dil altında saklanan ufak pastiller halinde her tuhafiyecide bulunur... Yalanı kullanmayan insan hiç yok gibidir. Yalanı kullanana yalançı derler... Bu yalançı denen kimselerin bakkaldan aldıkları mumlar yatıya kadar yanar. Sonra söner... Yalan yüzünden insanların çoğu iki yüzü olurlar... Burnunun bir yanı başka öbür yanı başkadır... Yalan dil altında eridikçe yalançı daha sık yalan söylemeye başlar... Yalancılar günde her yemekten sonra üç dört pastili ağızda eritmelidir... Yalanı birden yutmak iyi değildir... Yalanın panzehiri doğru denen müsekkindir... Bundan iki tane yutana tesir etmez... Yalanın, palavra, atmaşyon, kofti, düzme gibi çeşitleri varsa da sürümleri azdır...

DEDİKODU: Çok tesirli bir gizli kuvvettir... Formülü şudur: Biraz yalan, biraz keçiştirme, biraz iftira ve bir miktar da çamur... Dedikodu da dilde kullanılan çok uzun tesirli bir gizli kuvvettir. Yalnız dedikodu karşılıklı olarak alınır. Bir dedikodu hapını iki kişi birden yutarsa keçiştirilen kimsenin tutar yeri kalmaz... Dedikodu denen gizli kuvvetin yüzünden her gün binlerce kişinin hayatı kaymaktadır... Dedikodu kanunen yasak olduğu için yapanlar bunu çok gizli olarak yapmakta, yahut muhabbet şeklinde göstererek yutturmaktadırlar...

Bütün bunlardan ayrıca, şantaj, küfür, iftira, mürallik gibi gizli kuvvetler varsa da bunlar pek adı sayılırlar...

GİZLİ KUVVETLER KİMLERDE GÖRÜLÜR?

Gizli kuvvete sahip olmak için aşağıdaki şartları haiz olmak şarttır... Bu gibilerden başkaları gizli kuvvetlerden gizli olarak istifade etmeye kalkarsa kendileri için çok fena olur...

Şimdi gizli kuvvet sahiplerini görelim... Yaklaşın biraz...

- 1 — Afsuncular.
- 2 — Sihirbaz, hokkabaz, mađrabaz, düzenbazlar.
- 3 — Büyücüler, görücüler, örücüler.
- 4 — Politikacılar, doktorlar, futbolcular.
- 5 — Ev kadınları, kocakarılar ve bilumum sanatkarlar.

- 6 — Katiller, suikastçılar, gangsterler.
- 7 — Kasaplar, manavlar, bak-kallar...
- 8 — Lokantacılar...
- 9 — Konferansçılar...
- 10 — Ve gizli kuvvetlere merak sarıp elinde ruhsatı olanlar...

TESİRLİ BİR BÜYÜ

(Bu reçete meşhur büyüci Sürmeli Hatçe'den alınmış olup nümunedir.)

KULLANILACAK MALZEME:

- 1 — Bir tutam davul tozu...

(Ramazan davulundan olacak).

- 2 — İki bardak dolusu yedi dükkân süprüntüsü... (Kalaycı, camcı, köfteci, aktar, eczacı, manifaturacı dükkânlarından birer tutam).

- 3 — İki damla beş aylık çocuk çiši. (Sabi sübyan niyetine).

- 4 — İki paket ince taranmış dul kadın saçı. (Kuaförden alınmamak şartıyla).

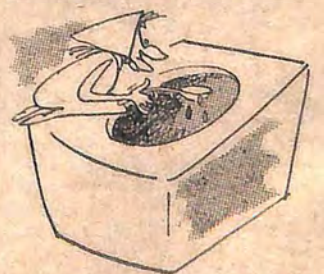
- 5 — Yeteri kadar ince kıyım hindibağ.

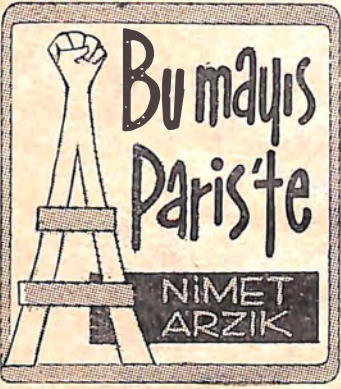
- 6 — İki büyük boy ispermeçet mumu.

- 7 — Yeterince don yağı...

GİZLİ KUVVETLER ÜZERİNE NADİDE VECİZELER

Dikkat: Bu vecizeler çok gizli olduğundan okurken gizlenin. Ne sihirirdi ne keramet el çabukluğu marifet... — Daktilo Leylâ.
Estepeta püf... — Mumcu.
Hamhum şaralop... Çün çünne münha hop güm. — Sihirbaz.
Elma dersem çık, armut dersem çıkma... — Hüddam.
Beni biriyle karıştırıyorsunuz... — Karışık ızgara.
Gelirim ha... — Gulyabani.
Gözüm bir şey görmüyor... — Göz bağıcı.
Çarparım ha... — Elektrik.

— 5 —

Dünyanın her tarafında üniversite-ler harekete geçiyordu. Çekoslovak-ya'da, Almanya'da, İtalya'da, Fran-sa'da, hattâ ve hattâ hiç bilmeden ve tanımadan, örnek olarak öne sür-düğümüz İsveç'te!...

Bu hareketleri «bir olarak» gör-mek gerekmekteydi.

Çekoslovakya'daki öğrenci ne istiyordu?... Daha fazla hürriyet isti-yordu.

Fransa'daki ve Almanya'daki öğ-renci ne istiyordu? Daha fazla sos-yal adalet istiyordu.

İsveç'teki öğrenci ne istiyordu?... Geri kalmış memleketleri, ileri memleketlerin baskısından kurtar-mak için harekete geçiyordu...

Demek, dünya birleşiyordu. Bir zamanlar, bu birleşmenin sembolü, J. F. Kennedy'nin, Nicolas Kruşçef'e el uzatması olmuştu...

Demek yeni dünya, tek taraflı o-lamıyacaktı yaşamak için...

Alabildiğine, sosyal adalet? Evet... Fakat ferdî hürriyetler kısıtlanmı-dan!... Her memleketin gençliği, kendi şartlarına göre, daha fazlası-nı istiyordu. Çekoslovakya'da, yani totaliter bir rejimde, ne eksikti?... Hürriyet... Orda, onun için savaşı-lıyordu.

Almanya ve Fransa'da, istenilen kıvrımda olmayan neydi?... Sosyal adalet: İşte onun için savaşıyor-du...

İsveç'te ikisi de tamamı, ama başkaları için sosyal adalet istiyor-du İsveç gençliği...

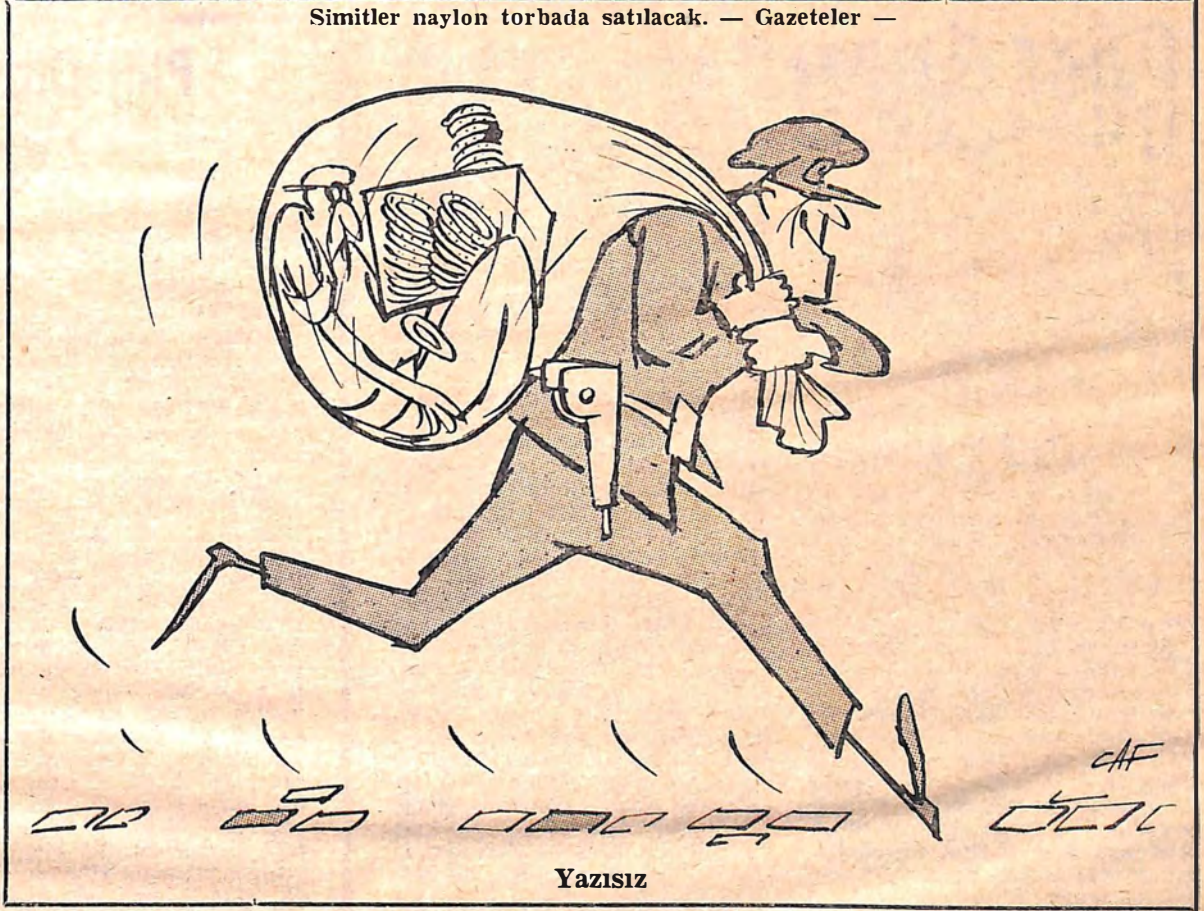
Dünelim Fransa'ya:

Dünya çok hızlı dönmekteydi. Fransa bu hızlı dönüşü ayak uydu-ramıyordu; ne organizasyon, ne ya-ratıcılık bakımından... Büyük ve de-kadan bir uygarlığın sembolü hal-i-ne gelmekteydi Fransa...

Fransa, bir önceki kuşağın Fransa'sı kalmıştı, sosyal bakımdan. Geçen kuşak, dünyaya bir türlü adapte o-lamıyordu: Dünya çok hızlı dönüyor-du, çok!...

Sonra, Fransa'nın genç kuşağı da, fikir bakımından hazırlık görmüştü.

Simitler naylon torbada satılacak. — Gazeteler —

YAZISIZ

Ekzistansiyalizm felsefesi, bütün takmalığına rağmen, beyinleri zorla-nı: «Kalıplardan kurtulma» fik-rini salıp, her gelişim halinde kişi-ye çekici gelmişti...

Fransa'da bir de korkunç servet birikimi vardı bazı ellerde. Başka türlü servet birikimi... Onikinci a-sırdan beri veraset yoluyla, olmay-a-cak şeylere sahip olanlar vardı... Onların çocukları üniversitede hiç bir «veraseti» olmayanlarla omuz o-muza okumuşlardı senelerce... Kendi imtiyazlarından tiksinişlerdi... Hareketin elebaşları hep «imtiyaz-ların» çocuklarıydı... Hepsinin ağzın-da şu vardı:

« Üniversiteye girmeden önce, bu korkunç eşitsizliğin farkında de-ğildik... »

... Ve Aristote'un dediği gibi, «Gençlik paraya değer vermez, çün-kü paraya ihtiyacı yoktur... » Ondan hareketin başındaydılar.

Diğer taraftan, onlar da bunalım içindeydiler... Köprü başları, baba-ları tarafından bile tutulmuş olsa, gene tutulmuştu... Onlar ancak, ba-balarının müesseselerinden, «el be-bek gül bebek» memur olabiliyorlar-

dı... İmtiyazsızlara ise hayatın ka-pısı daha da kapanıktı. Dâhi olsalar gene şansları zayıftı, bunca çıkarın perçinlenmiş olduğu ortamda!...

Bir kuşak öncesi, bir kuşak son-rasını korkunç şekilde hayâl kırık-lığına uğratmıştı...

Onun için, son derece hümanist Paris'in Emniyet Müdürü, rahatça televizyonda: «Gençlik taleplerinde haklı, ama ben intizamı savunmağa memurum» diyebilirdi, hiçbir yıldırım üzerine çekmeden.

Onun için, Nobel ödülü alan bil-ginlerden, profesör Monod ve Kast-ler, talebeyle birlikte «sokağa ini-yorlardı»...

Onun için, iktidar, «ha referan,dum, ha seçim» diye cveliyor geve-liyor ve hızlı adımlarla koşan deve-kuşunu kovalayamıyordu bile!...

Metro durunca, Paris'in şahdamarı kesilmişti sanki.

Metro ağızları artık rengârenk ve aceleci bir kalabalığı püskürmüyör-du. Çöpler yığılıyordu apartman ka-pılarının önünde, intizamlı. Büyük mağazalar, sorusuz, kara, dev göz-lere benziyorlardı, hayatsız!...

Paris halkı, yayınları, grev yayıl-

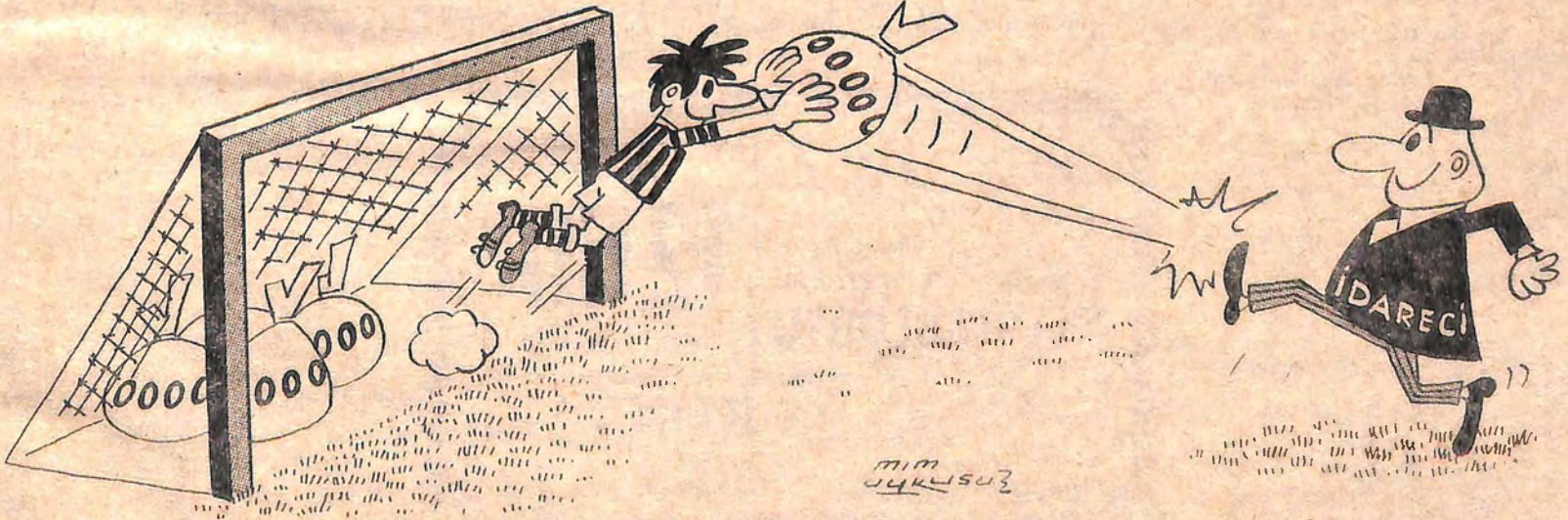
dıkça düzensizleşen televizyonlarının başındaydılar. Onikinci sınıf, «dü-zenden yana» cazibesiz spikerler, e-dâlarında ve tutumlarında grevci ünlü spikerleri taklide çalışarak ko-puk kopuk yayınlar yapıyorlardı.

Son seyrettiğim ilginç yayın bir Meclis toplantısıydı, tartışmalı... Hükûmet hırpalanıyordu kıyasıyla. Kişi, olayları bilmiye, kendisini bir edebiyat yarışmasında (ama çok se-viyeli) sanırdı; lisan bakımından, sentaks bakımından, formüllerin parlaklığı bakımından, kompozisyon bakımından... Bambaşka bir seviye-yi bu, hükûmette de, karşı tarafta da... Bu uygarlığa varanlar, neyi yık-salar gene bu seviyeyi muhafaza e-deceklerdi...

Hükûmet once sıkıştırılıyordu ki, artık insan «nefes verin» diye bağ-ıracak gibi oluyordu ve aynı zaman-da bir nevi sempati duyuyordu üye-lerine. Pompidu'nun jezuit yüzünü bile sıkıntı, kıvrantı, acılı ve ruhlı kılmıştı. Artık «Ben, ben, ben emir verdim, astım kestim» diye hötleni-yordu iddialı...

(Sonu gelecek sayıda)

Kulüpler bu yıl transfer için 15 milyon lira sarf ediyor. — Gazeteler —

YAZISIZ

PIRE SİRKE

ÇEVİREN

Faruk YURDATAP

(«Aslan Asker Şvayk» in yazarı ünlü Çek mizahçısı Jaroslav Hayek'dan bir hikâye)

✖

KARLSPLATZ'DEKİ parkın birinde, bizim zavallı Mestek'le oturuyordum. Bir pire sirkinin kurucusu olan Mestek'in, artık pire terbiyesiyle uğraşamıyacak kadar morali bozuktu. Çünkü kısa bir süre önce, bir sarhoşun indirdiği bastonla sirk parçalanmış, terbiye edilmiş pireler dağılmıştı. Pireleri seyretmeye yarayan opera dürbünü bile parçalanmış eşyalar arasındaydı. Kibrit kutusu büyüklüğündeki sirk zemininde, birinci sınıf sanatçı olan bir erkek pirenin cesedi duruyordu. Mestek'e göre merhum, sirk ruhu idi. Sanatkârın cesedi yanında kırık bacağı ve devrilmiş kâğıt arabasıyla, yalnız bir dişi pire kalmıştı. Sevgilisinin başında çırpınan duran bu zavallıyı da, Mestek ezip öldürmüştü.

— Hayatımda bu kadar entelektüel yaratığa rastlamadım, diyordu Meslek. Bugünkü pire nesli dejene olmuş. Kafaları çok kalın. Geçenlerde Altstadt'lı bir usaktan, bir şise dolusu pire aldım. Polis Müdüriyetinden, yetimler yurdundan, yatılı okullardan, kışılardan, manastırlardan, otellerden, kız enstitülerinden toplamış adam bunları. Görsen ne beceriksiz şeylerdi. İçlerinden bir kaç tanesinin kabiliyetli olduğunu inkâr edemem. Fakat onlar da karakterlessiz çıktılar. Meslek hayatında başarı kazanma hırsı diye bir şeyleri yoktu. Kendilerini bekleyen şöhretin büyüklüğünü düşünmeden kaçıp gittiler.

Melânkolik bir havada düşüncelerimiz eski günlere gitti. Gözlerimizin önüne, pire sirkinin jandarmaları nezaretinde Macaristan'dan çıkarılması gelmişti. Polise göre, sirkte Panislavizm propagandası yapıyor-du.

Hostein'de sirke dâvet ettiğimiz bir papaz:

— Kilisem mensuplarına sizin gösterilerinizi tavsiye edemem, demişti. Yaptığınız iş, insanı Tanrının yardımından uzaklaştırır. Zira terbiye edilmiş pireler beşerî tabiata karşıdır. Ortaçağ manastırlarında, Rahip Anselmus'un yazdığına göre, pireler geceleri keşişleri ısıarak uyardırır ve böylece onların sabah akşam Tanrıya dua etmelerini temin ederlermiş.

— Yâni pireleri kutsal hayvan olarak mı kabul ediyorsunuz? diye sormuştuk.

— Evet, demişti rahip efendi.

— O halde, çocukluğunda Hazreti İsa'yı ısıran pirelerin torunlarının, sirkimizde bulunduğunu övünerek bildiririz.

Mestek'in konuşması, anılardan uzaklaştırdı beni.

— İnsanların aptallıklarından yararlanabiliriz, diyordu Mestek. Önemli olan bir kazı boyamak değil, o kazın kaplan olduğuna insanları inandırmaktır. Bir şey ne kadar salakça, o kadar çok kimse o sa-

laklığı görmek için cüzdanına davranır.

— Belirli bir görüşe sahip kimse, salaklığa metelik vermezler, dedim. Düşünün, gösterilerimize, garanti ettiğimiz her şeyi göreceğine inananlar gelirdi. Melnik civarındaki dağlarda yakalayıp, «Büyük fedakârlıklarla Avustralya'dan getirttiğimiz uçan sincap» diye halka yutturduğumuzu hatırladınız mı? Veya Britanya Kral Naibini Hindistan'da ısıran yılanı görmek isteyenlerin sirke hücumunu nasıl unutursunuz? Hele Pepi Reisner, Borneo adasından getirilmiş maymun rolünde ne kadar başarılıydı?

— Sahtekârın biriydi, diye sözümü kesti Mestek. Hatırlamaz olur muyum? Son temsillerin birinde onbeş krona maymunluk yapamıyacağını söyleyerek, yirmi kron istemişti. Üstelik seyircilerin kafese attıkları şeker ve meyvaların büyük bir kısmını saklar, temsil bittikten sonra karışık bakkala satardı. Zam yapmaya kızılmıştı da, gösteri sırasında «Radlitzer şarkısı» nı söylemeye başlamıştı. Maymunun şarkı söylediğini gören halk paniğe kapılmış, bizim sirk soluğu şehir dışında almıştı! Anlayacağın, dünyada imkânsız diye bir şey yok. Yeryüzündeki insanların yarısının dolandırıcılık geçindiğini iddia edebilirim. Öyleyse halkı kolay kandırabileceğimiz yeni hamlelere neden girişmeyelim? Sürprizli bir program hazırlamalıyız. Öyle ki, reklamımızı bizi seyredenler yapsın.

— Sürprize evet, göstermeye hayır, dedim.

— En azından bir yıldızcık göstermeliyiz halka, diye yalvarıyordu Mestek.

Kararlı bir sesle cevap verdim:

— Bir yıldızcık bile göstermiyeceğiz. Zaten sürpriz olan da bu değil mi? Bir yıldızcık diyorsunuz. Bu yıldız Mars'dan geldi denirse, halk bir şeyler gördüğünü zanneder. Ama para ödediği halde bir şey göremezse, işte o zaman sürpriz olur.

Elimdeki çubukla kumu işaretli-yordum:

— Gösteri çadırımız yuvarlak ve ufak olacak. Biri önde biri arkada olmak üzere iki kapısı bulunacak. İçerinin karanlık olmasını temin için, çadıra pencere veya aydınlatıcı en küçük bir şey bulunmayacak. Büyük reklâmlarla kendimizi duyuracağız halka. Siz karanlık çadıra kalacaksınız. Ben, dışarda duracağım. Böylelikle bir taraftan bilet keserken, diğer taraftan, «Dünyanın en büyük sürprizi... Yalnız erkekler girebilir. Kadınlara ve çocuklara giriş yasaktır. Askerlere tenzilatlı fiat» diye çığırkanlık yapacağım.

Mestek heyecanla sordu:

— Sonra?...

— Müşteriler kısa aralarla birer birer içeri bırakılacak, benim içeri gönderdiğimiz her müşteri, sizin tarafınızdan hemen arka kapıdan yaka paça dışarı atılacak. Kimsenin pişman olmadığını göreceksiniz. Her-

Plâj Güzeli Yarışması

No. 6 — TARABYA PLAĞI GÜZELİ : FÜSUN MODERN

BOY: 1.78
EN: 45

KİLO: 57
GÖĞÜS: 88
KALÇA: 88

GÖZLER: Koyu lacivert.
EN BEĞENDİĞİ YEMEK: Sinit-sel pane - Krem şokola.

EN BEĞENDİĞİ ARTİSTLER: Liz ve Burton - Yerlilerden nefret eder.

KİMİN YERİNDE OLMAK İSTER: Gayet tabii ki kendi yerinde.

Fusun Modern, Bebek'li olup babası Osman Modern'in biricik kızıdır. Amerikan Kolejinden mezun olan Fusun, Türkçeyi çok az konuşur. Arkadaşları arasında adı Füfü olan Fusun daha oniki yaşında Boğaz'ı yüzerek geçmiş ve tam akıntının en tatlı yerinde bayılma numarası yaparak gazetelerin sosyete sütunlarında resminin çıkmasına sebep olmuştur... Gece hayatını çok seven Fusun çılgın hayat yaşamak için yampı tutuşur... Bacaklarının çok uzun olması yüzünden mini eteği İstanbul'da ilk giyen Fusun, trafiğin birbirine girmesine sebep olmuş ve babasıyla bu yüzden o akşam İngilizce olarak münakaşa etmiştir... Hayatında bir kere bile alaturka kelimesini kullanmayan Fusun burnu havada gezer. Bu sebepten bir kaç kere ayağı bir yerlere takılıp burun üstü düşmüştür... Spor arabası ile Bebek - Tarabya arasında fiyatı yapan Fusun son günlerde uzun saçlı ve Hıpy Ahmet adında bir gençle flört etmektedir. Ahmet'in aslında Hıpy olmayıp alelade bir tip olduğunu anlayan Fusun ona herkesin içinde tokat atmış, fakat Ahmet de kuvvetli bir sol direkle Fusun'un bir gözünü şişirmiştir. Bu olayın sosyete sütunlarına geçtiğini okuyan Fusun, İngilizce olarak «Oh bıyıtıl», yâni fevkalâde deyip düşüp bayılmıştır... İşte, Tarabya Plajının bu bir numaralı kızı sabah erkenden plaja gelip tahtaların üstüne yatar... Üstüne bir havlu atıp akşama kadar sade bacaklarını yakar... Kimseyle konuşmaz... Akşama kadar bir tost ve beş tane kola koka içer. Hatırım soran arkadaşlarına sadece «Helo» diye cevap verir... Akşam üstüne doğru kalkıp plajda defile yapar gibi mayo değiştirip dolaşır... Kimseye yüz vermez... Denize ancak bir dalıp çıkar ve giyinip kulübe gider... Fusun, Plaj Güzeli Yarışması'na sırf süke için girmiştir... Kendine sorarsanız: «O kadar âdi kızın arasına girmem sadece Avrupa'ı bir yarışma olsun ve bu yarışmaya hava vereyim» diye cevap verir... Kazanırsa sadece ufak bir süke yapmış olacaktır kendine göre... Artık size göre Fusun kazanır mı kazanmaz mı orasını bilmeyiz...

Fusun MODERN

kes kendi başına gelenin, başkalarının başına da gelmesini isteyeceği için, inanın bedava reklamımızı yapacaktır.

Bizim bu gerçekçi teşebbüsümüz, kısa zamanda umulan ilgiyi gösterdi. Çadırımızı kurduk, bastıracağımız afişleri de münasip yerlere koyduk. «Harika gösteri», «Yalnız erkeklerle», «Ömrünüz boyunca unutamayacağınız sürpriz»

Giriş 20 Heller idi. Programa saat altıda başladık. İlk giren de, saat

beşten beri kapıda bekleyen şişman biriydi. Yıldırım hızıyla çadıra daldı, bir anda arka kapıdan kendini temiz havada buldu.

Onun anlattıklarıyla çadırın önündeki meraklı kalabalığı bir kat daha çoğaldı. Topluluk psikolojisi konusunda hiç de yanılmamıştım. İçeri giren, ne olduğunu anlamadan dışarı atılıyor, her dışarı atılan da hemen reklamımıza başlıyordu. Mestek'in adaleli kolları, bir saat içinde yüzden fazla insanı dışarı atmıştı. Bazıları ise bir kaç defa dışarı atıldıkları halde yeniden bilet alıp, tekrar Mestek'in kollarına dönüyorlardı.

Şeytanın giremeyeceği yere, polis girer derler. Saat yedi buçukta başkomiser geldi:

— İzin kağıdınız var mı? dedi.
— Rica ederim, dedim, içeriye buyrun.

İki dakika sonra karanlık odanın içinde komiser ile Mestek mücadeleye başlamıştı. Vazife şuuru ve mevkisinin ciddiyetiyle büyük sürprize umutsuzca karşı koymaya çalışan komiser, sonunda alkışlar arasında kendini dışarda buldu.

Yarım saat sonra cezaevi arabasında giderken Mestek:

— Bundan sonra gerçekçi işlere girişmiyeceğim, dedi. Bugünden itibaren diltzenbazlıkla hayatımı kazanacağım!

Çeviren:

Faruk YURDATAP

Yenilik!

Akşam Yemeklerinde

AİLE TABLDOTU

BİR KİŞİ

12,50 TL

(SERVİS DAHİL)

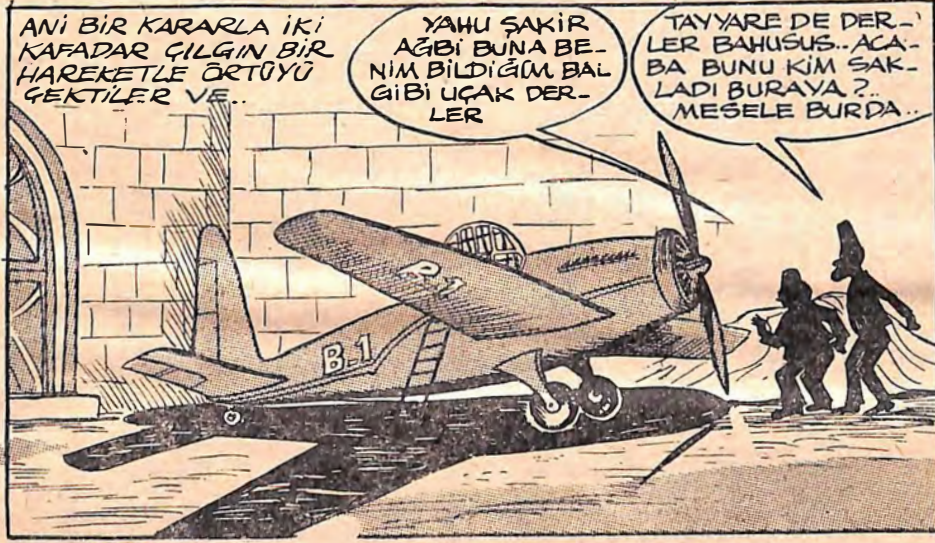
KONYALI

Türk Mutfağının

rakipsiz önderi

Strkecl İstasyon karşısı

(Ak. : 132)

— Acaba bunun sahibi bir kız mıydı?

— Genç miydi, yaşlı mıydı?

— Vücudu nasıldı?

— Sevişti mi hiç bu elbiseyle?

Ben böyle düşünürken, o eskiler bana bakıp kıs kıs gülecekler:

— Budala, bilemiyor, diyecekler.

Yok canım, tekrar tımarhaneye gitmeye niyetim yok... Ah gözünü sevdiğimin parkları!... Belediye bunları bizim gibi garibanlar için yapıyor. Aç, sefil, kimsesiz garibanlar için!...

Dalmışım kanapenin birinde... Rüyamda deminki kadını görüyorum. İsmi soruyorum, Serpil, diyor. Oysa ki, ben sizin isminizi, Cemile, Behiye, Asiye gibi bir isim olarak tahmin etmişim, diyorum. Uyanmışım... Uyanmamla beraber, başucumda bekçiyi buldum:

— Yasak, dedi.

— Yasaksa biz de kalkar gideriz.

Adamın elbisesine baktım, resmiye guvvat elbisesi değil, park bekçisi. Ben hâlâ kadının ismini düşünüyorum...

— Asiye olmalı!

Bekçi:

— Ne diyorsun? dedi.

— Hiç!... Sen onun ismini biliyor musun?

— Kimin?

— O kadının.

— Ne bileyim ben aslanım? Daha akşam yediğimi unuttum.

— Asiye olmalı, Asiye!

— Haydi Asiye olsun. Kalk git buradan!

— Gidelim.

Parktan çıktım. O kadar hoş ki kaldırımlar, gündüzün sıcaklığını sinesinde toplamış bir kadın kucağı gibi... Kendimi bıraksam, hemen uyuyacağım.

— Nereye gitmeli?

— Şehir dışındaki tarlalara!

— Hayır, sen oraya varıncaya dek çoktan sabah olur.

Hatırlıyor musun, Sabahat ablanın evine de böyle bir zamanda gitmiştin. Yedi yıl önce, yedi yıl önce... Şimdi Serpil ablanın evine git-

sem ne olur? Hem abla değil ki o. Yaştın senin... Serpil abla... Olamaz... Onun ismi, ya Asiye'dir, ya Cemile, ya da Behiye...

Ayaklarım ister istemez o sokağa doğru sürükleniyor. Kendimi inandırmak istediğim sağlam bir gerekçe de var ortada. İsmi soracağım, Serpil olamaz!

Mahalle gecenin sessizliğinde fin fin ötüyor. Bereket yollarda ne bir bekçi, ne de bir polis var. Bekçi, fırının birinde şekerlemesinde, polis de yeni evli olduğu için karısının koynunda...

Evlenmek... Her gece bir kadınla beraber yastığa baş koymak... O na bir şeyler anlatmak... Onun anlattıklarını dinlemek... Sonra, o yumuşak ve uysal başı, göğüslerinin üzerinde saklamak... Dünya güzel canım!... Biz insanlar pis ediyoruz bu dünyayı! Adem'le Havva, buğday yiyeleden beri bozulmuş evrenin düzeni...

Kapıya varmadan önce kalbim gümbürdüyordu. Ya şimdi beni kapıda görünce:

— İmâat, uğursuz var!... diye bağırırsa?...

Kaçarım... Ayakkabılarımı elime alır kaçarım... Çaldım kapıyı. Bir daha çaldım.

— Kim o? diye bir ses geldi içerden.

— Benim, dedim.

— Sen kimsin?

— Kimim ben?

— Eskici!

— Geldin demek?

Bak sen şuna? Sanki kendisine geleceğim diye söz vermişim gibi. Açtı kapıyı:

— Niye geldin?

— Bekçi parktan kovdu.

— Burası otel mi?

— Bir gecelik için.

— Niye kızdın bana?

— Ne bileyim?

— Gır!

Girdim...

— Çıkar bakalım şu çocuk mezarı gibi ayakkabılarını. Ayaklarını da bir güzel yıka çeşmede, leş gibi kokuyor.

Kimin ayağı kolonya gibi kokar, lâf işte! Çıkardım ayakkabılarımı, ayağımı çeşmede yıkadım. Bitişik odadan seslendi:

— Gel!

Girdim o odaya:

— Şurada yatacağın! dedi.

— Sağol!

— Sabah erkenden git!

— Giderim.

— Bir daha da buraların semtine uğrama. Zaten bu zamanda insanlara acımaya hiç gelmez.

— Uğramam!... Gelmez!...

— Monoton konuşma be!

— Nasıl konuşayım?

— İtiraz et, hiç olmazsa bir şeye itiraz et!

— Niye edeyim?

— Hımbıl mısın sen?

— Hımbılım.

— Kadınlar hiç sevmezler senin gibisini. Yakışıklısın ama, hımbıl-sın.

— Ben yakışıklı değilim ki.

— Hıh, ilk itiraz.

Güldüm:

— Gülünce amma berbat oluyorsun, dedi kadın.

İster misin bu kadın kafadan sakat olsun? Belki de zır delidir. Olabilir. Delilerin damgaları yok ki a-lınlarında. Gece yarısı kapsın satır, şurası pırzolahık, şurası bonfilelik, şurası kıymalık diye parça parça etsin beni? Sonra da polise: «İşte deli raporum» desin. «Bir erkekten intikamımı aldım. Kocam olmamış, başka bir erkek olmuş ne farkedersin? Hepsini boynunun altında kalsın!»

— Deli misin sen? dedim.

Güldü. Yapıştırdım sözü:

— Sen de gülünce pek çirkin oluyorsun.

— Senin kadar değil her halde?

— Sen çirkin, ben çirkin... Haydi somurtalım. Adın ne senin? Asiye mi?

— O Asiye'yi de nereden çıkardın?

— Öyleyse Behiye?

— Benim adım Şükran!

— Aldanmışım, oysa ki, rüyamda ismin Serpil'di. Ama ben Asiye, Behiye falan sanıyordum.

— Sen rüya da mı gördün bu arada?

— İnsan parktaki kanapelerde uyur uyumaz hemen rüya görür. Çünkü, hülyayla rüyayı çok kez birbirine karıştırır park insanları. Ayrıca temiz hava...

— Filozofsun ha!...

— Ne filozof ya!

— Bana bak!

— Bakmıyorum.

— Hoşuma gitmeğe başladın seni!

— Galiba sarılıp yatacağız, hı? Birdenbire böyle uluorta konuşmam kadını şaşırttı:

— Nereden bildin? diye sordu.

Karşı hücumu geçtim:

— Hiç de iyi bir mala benzemiyorsun.

— Neden?

— Dul bir kadın, evine bekâr bir erkek aldı mıydı, her halde o erkeği mutfak rafına koymak için almaz.

— Aldanıyorsun!

— Deme?

— Adın ne senin?

— Söyleyim de güll! Sipa!

— Ne?

— Sipa!...

Yanıma yaklaştı:

— Kusura bakma ama, sen haki-katen eşeksin, dedi.

— Tabii eşeğim. Aksini iddia eden oldu mu?

— Belli... Yanında böyle bir kadın dururken...

— Dursun, bana nesi?

— Aptal! Sevip okşasana!...

— Sahiden okşayayım mı?

— Tabii!

Kucakladım Şükran'ı!...

Sabahleyin inadına gün doğarken kalkmadım yataktan. Bir ara uyanır gibi oldum, gün yeni işiyordu. Ama canım kalkmak istemedi. Şükran'ın sarı saçlarını göğsüme doğru çektim, kalçasını bir elimle tutarak düşünmeğe başladım:

«Ne şanslı bir adamım ben yahu!»

Ne şanslısın ya. Anan üç aylıkken seni bir parka bıraksın, tam onsekiz yıl ismi hapishane olmayan bir hapishanede büyüti, oradan kaçtığından ilk günü, doğru polise, oradan tımarhaneye... Yat tımarhanede yedi yıl... Ondandır sonra da, «Ne şanslı bir insanım ben yahu!». Şanslı olan, bu kadın aptal! Seni çağırdı evine, aldı yatağına, soktu koynuna, ateşini söndürdü; zevk duydu senden... Şüpheliyim yani bu kadının bir yıldır erkeksiz yaşadığına. Hayır olmaz, böyle bir kadın, bir yıl değil, bir ay bile erkeksiz duramaz, bir hafta bile.

Kıpırdanmamdan uyandı:

— Sarıl bana, dedi.

— Doğru söyle Şükran ben kaçınıcıyım?

Neden sordum sanki bunu? Ne saçma bir şeydir bir kadına, ben kaçınıcıyım, diye sormak.

«Onuncusun»... «Ellincisin»...

Büyüdün mü? N'oldu? Var mı değişen bir şey? Kadın sıcaklığından, sen arzundan bir şey mi kaybettin?

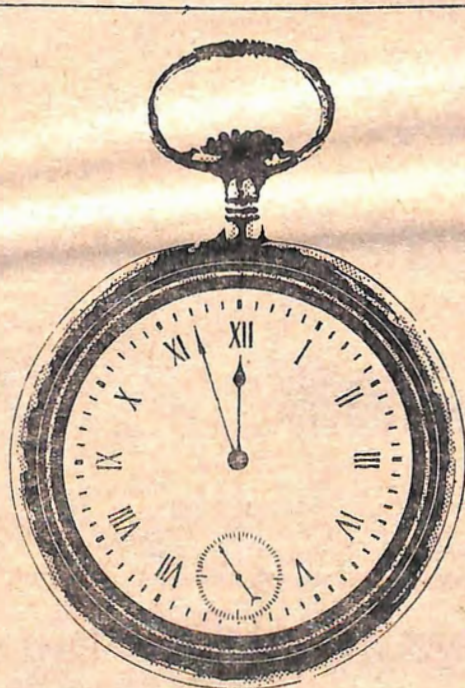
Bereket ne dediğimi anlamadı Şükran...

— Uyu! dedi bana.

Böyle yaşamalıydım ben... Evet, tastamam böyle yaşamalıydım... Ama yalnız bu kadınla değil. Dün gece farkına varmamışım. Bir kere kulakları büyük bu kadının. A aa, sahiden büyük. Şu da kir mi? Değil. Kırdağın kıvrıldığı yer. Sonra burnunun içinde küçük küçük sarı bir kaç tane kıl var... Şöyle burnunu kaldır bakalım biraz! Bir kaç tane değil, 20-30 tane var. Dudaklarının yanları da sonradan bıçakla kesilmiş gibi devrik devrik... Hiç farkına varmamışım geceleyin, göbeği de biraz fazlaca... Kalçası da iri... Bunu bir hızar makinesine koy-malı, yanlarından kalçasını almalı biraz. O zaman tam daire gibi yusuvarlak olur.

Öğleye doğru, Şükran'dan önce kalktım. Niyetim, hemen tüymekti oradan. Bir daha da buraların semtine uğramamaktı. Sevmedim bu kadını, hoşlanmadım. Oysa ki, dün amma da hoşuma gitmişti. Bilmem, belki de bir kaç yılın kadınsızlığını üzerimden atınca, öyle çirkin gözükmüştü bana. Yok canım, zaten dünyada yalnız bir tek güzel var, o da Sabahat ablam... Başka benim Sabahat ablam...

(Devamı var)

Reklâm, işlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ

yurt içinde ve dışında

EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN

Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1. kat: 3

Telefon: 27 66 00 - 2766 01. İstanbul

Akbaba
Haftalık Siyasî Mızah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Fiatı : 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜYOR

İlgisizlik

Plajda güneş banyosu yapan delikanlının, kendine ilgi göstermeyişine kızan genç kız, bir süre daha açılıp saçıldıktan sonra patladı:

- Bazı şeyler size tesir etmez mi kuzum?
- Yattığı yerden doğrulan delikanlı:
- Eder, dedi.
- Meselâ sizi en çok ilgilendiren nedir?
- Gündüz kumsalda yanmak, gece de yanıklarımı tedavi etmektir!

©

Akl meselesi

Körkütük sarhoş iki köylü arabadan düşüp yaralanmışlardı. Hastane masörü ikisine de masaj yaptı. Fakat biri ne kadar yaygaracı ise, diğeri o kadar sessizdi. Tedavi bitip de odalarında yalnız kalınca, bağırıp çağıran köylü diğeri sordu:

- Masaj yapılırken hiç canın yanmadı mı?
- Diğeri cevap verdi:
- Neden yansın? Burkulan bacağı mı ovduracak kadar buda la mıyım?

— Eh, büsbütün soyunmaktan utanıyorsan çoraplarını çıkarma şekerim!

Aksilik

Doktor, hastanın karısına:
— Merak etmeyiniz madam, dedi. Kocanız yarın mutlak iyileşecektir!

Sevinerek giden kadıncağız, ertesi gün geldiğinde kocasını ölmüş buldu. Başını ellerinin arasına alıp bu işin nasıl olduğuna akıl erdirmeye çalışan doktora:

— Üzülmeyin, dedi. Yaradılıştan aksi bir adamdı. Karşısında kilerin yanıldıklarını ispat etmek için elinden geleni yaptı.

Cesaret

Doktor, hasta kadını tepeden tırnağa muayene ettikten sonra kocasına:

— Cesur olmalısınız mösyö, dedi. Bana güveniniz ve serin kanlılıkla sonucu bekleyiniz.

— Sonuca kendimi şimdiden alıştırdım doktor, diye inledi adam. Hangi mezarlıktan yer ayırtmamı tavsiye edersiniz?...

— Karımın hakkı varmış, göründüğün kadar ciddi değilmişsin!

Dargınlık

İki arkadaş konuşuyordu. Biri sordu:

- Dolastığın o Amerikalı ile evleniyor musun?
- Hayır, dedi arkadaşı. Dün akşam beni terkedip gitti.
- Neden?...
- Çoraplarının buruşuk olduğunu söylemiştim de ondan.
- Bu kadarlık şey için insan darılır mı?
- Meğer çorapsızmış!

Tatilde

Aile dostlarından birinin misafiri olan küçük Jojo, yemekten sonra getirilen pastadan biraz daha isteyince, ev sahibi:

- Hakkından fazlasını istemenin ayıp olduğunu annen sana öğretmedi mi? diye sordu.
- Öğretti, dedi Jojo. Ama hakkının bu kadar az olacağını kadıncağız nereden bilirsin?

- Portremi bitirdin mi?
- Hayır, ama esas yerlerini yaptım!

Un çorbası

Bir manastırın aynı odasında yatıp kalkan üç rahip birbirleriyle dargınmış gibi konuşmuyorlar, tam mânâsıyla sessiz bir hayat geçiriyorlardı.

Nihayet en yaşlıları bir yılbaşı gecesinde bu sessizliği bozdu:

- Ben un çorbasına bayılıyorum!...
- Bir sene sonra aynı gece ortanca rahip cevap verdi:
- Ben aksine, un çorbasından hiç hoşlanmam...
- Üçüncü sene en gençleri konuştu:
- Bırakın şu un çorbası münakaşasını da biraz kafamızı dinlendirelim!...

Fırsat

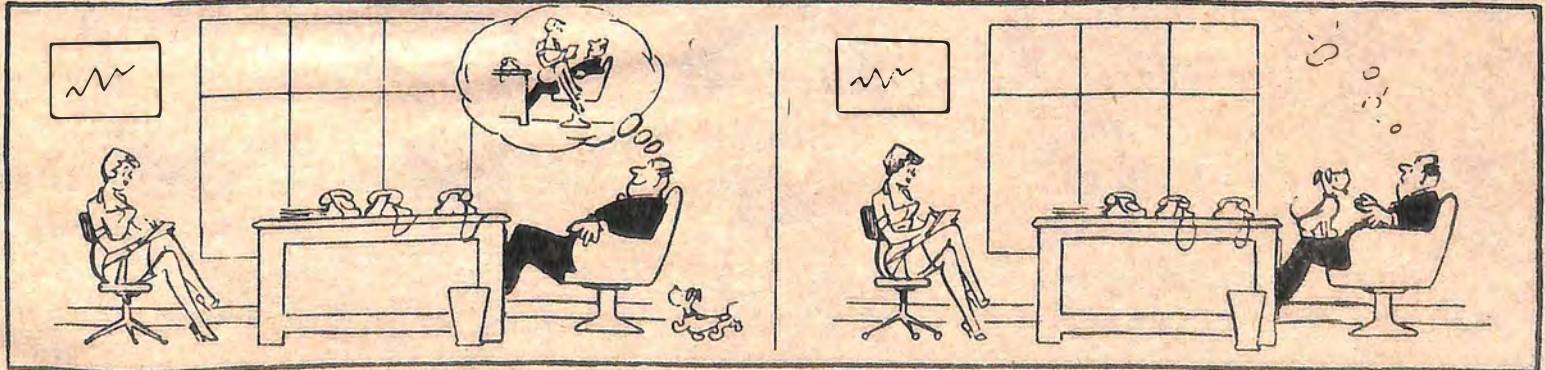
İki arkadaş arasında:

- Yahu karşıma iki iyi fırsat çıktı, ne yapacağımı bilemiyorum. Acaba o çok güzel fakat parasız genç kızla mı evleneyim, yoksa zengin dul kadınla mı?...
- Gönlün kime meylediyorsa onu seç...
- O halde genç kızla evleneceğim...
- Gayet tabii... Hatırma gelmişken bir ricada bulunayım: Beni o zengin dul kadınla tanıştırmırsın?

Acele iş!

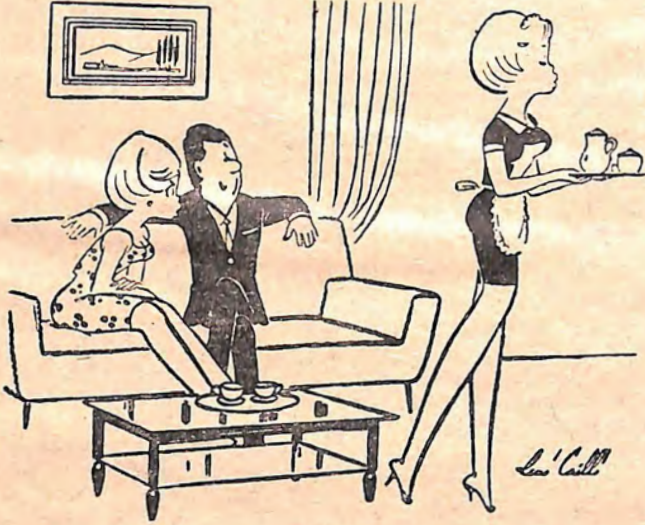
Bir evin kapısını çalan muslukçu, karşısına çıkan adama:

- Banyonuzun musluklarını tamir etmek için beni çağırmışsınız, dedi.
- Adam hayretle yüzüne baktı:
- Ne münasebet, biz kimseyi çağırmadık...
- Peki, siz sinyör Bianchi değil misiniz?
- Hayır, Bianchi ailesi buradan taşınalı dört ay oldu.
- Muslukçu köpürdü:
- İşte insanlarla alay etmekten zevk duyan birisi daha... Gel de şimdiki insanlarla çalış bakalım. Acele bir iş için çağırılır, sonra kalkıp başka yere taşınırlar!

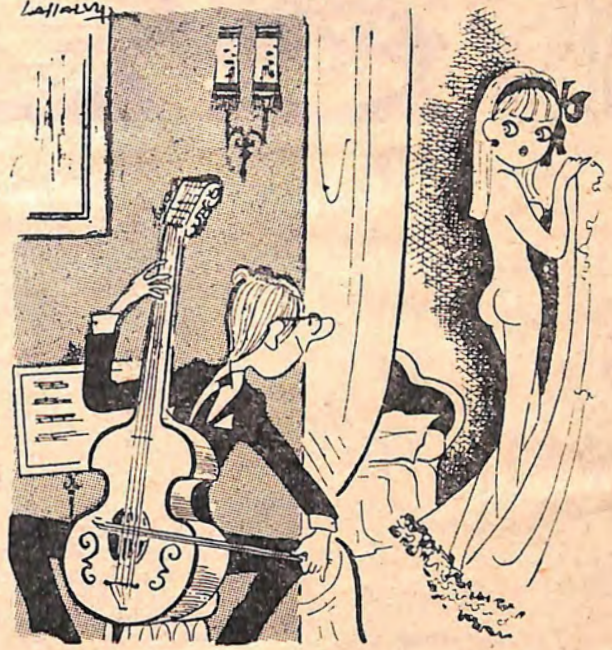

Yazısız

Dünya Karikatürleri

— SEVGİLİM, BÖYLE GÜZEL BİR HİZMETÇİNİZİN OLDUĞUNU NİVE DAHA ÖNCE SÖYLEMEDİNİZ ?

— ARTIK ÇALDIĞIN BEETHOVENİN SENFONİSİ OLMAKTAN ÇOK UZAK ...

— BU PİPO DA KİMİN ? BEN PİPO İÇMİYORUM Kİ !
— NE GARİPSİN ... EĞER HERKE-
SİN ZEVKİ BİR OLSAYDI DÜN-
YA NE HALE GELİRDİ !..

— FUTBOL MEVSİMİ KAPANDIĞI HALDE
HÂLÂ TOPTAN BAŞKA BİR ŞEY
DÜŞÜNDÜĞÜN YOK !.

YAZISIZ

ÖĞRETMEN MAYOLARI

COĞRAFYA

MÜZİK

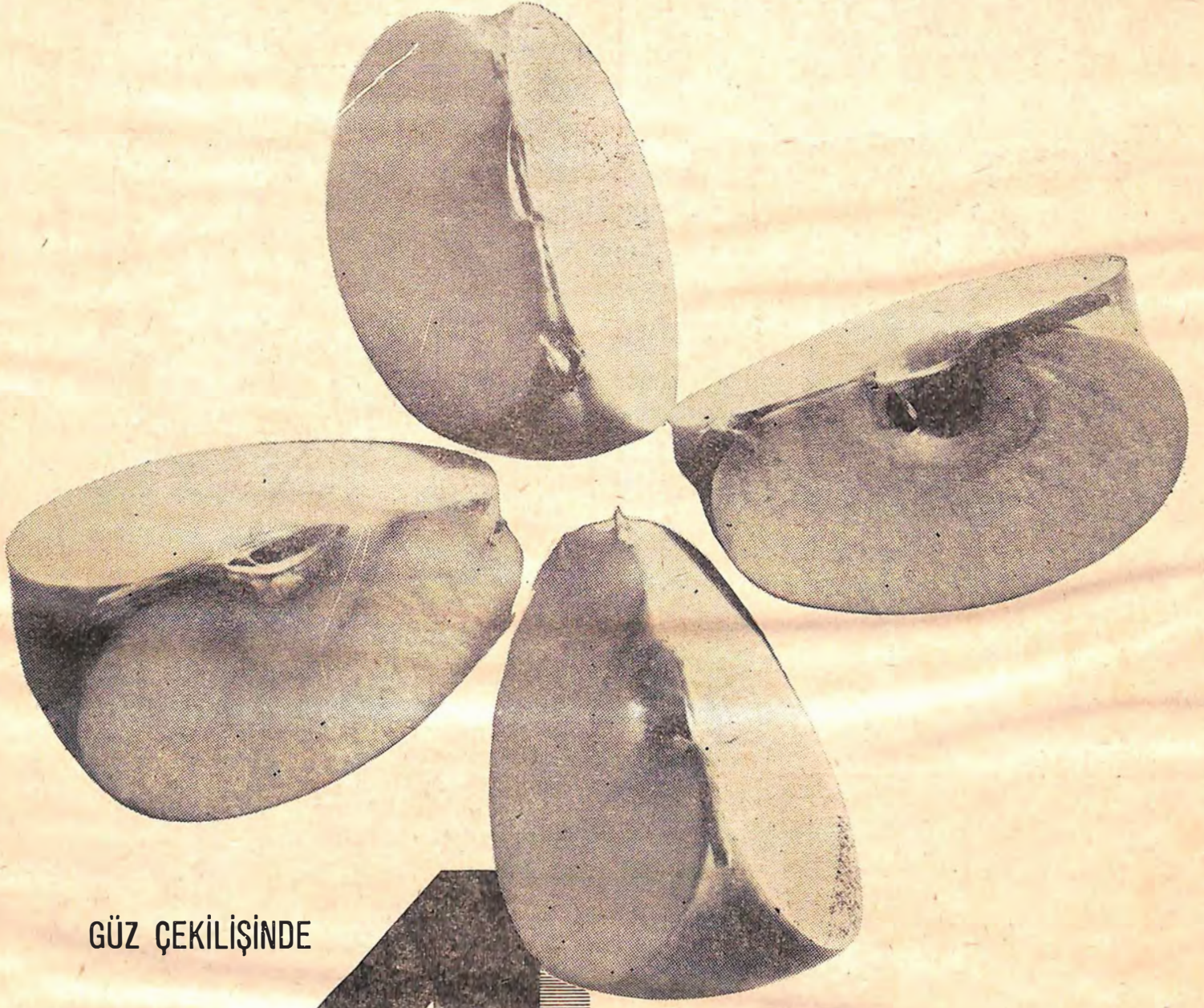
KİMYA

TABİAT BİLGİSİ

JİMNASTİK

GÜZ ÇEKİLİŞİNDE

4 MİLYON

SON PARA YATIRMA TARİHİ: 10 AĞUSTOS

Güz Çekilişinde:

5 adet 100.000 lira
20 Apartman Dairesi
25 adet 10.000 lira
50 adet 5.000 lira
500 adet 1.000 lira

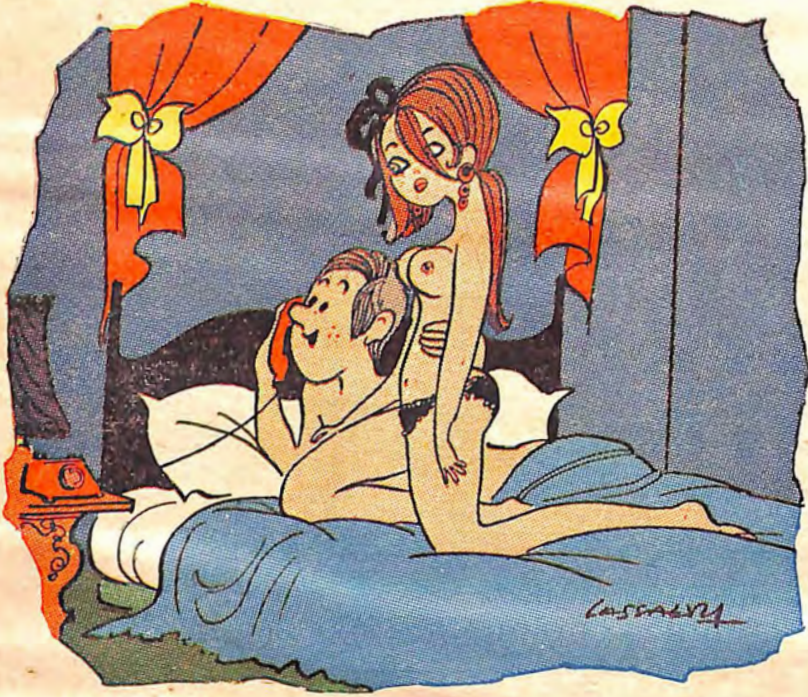
ayrıca

15000 adet para ikramiyesi

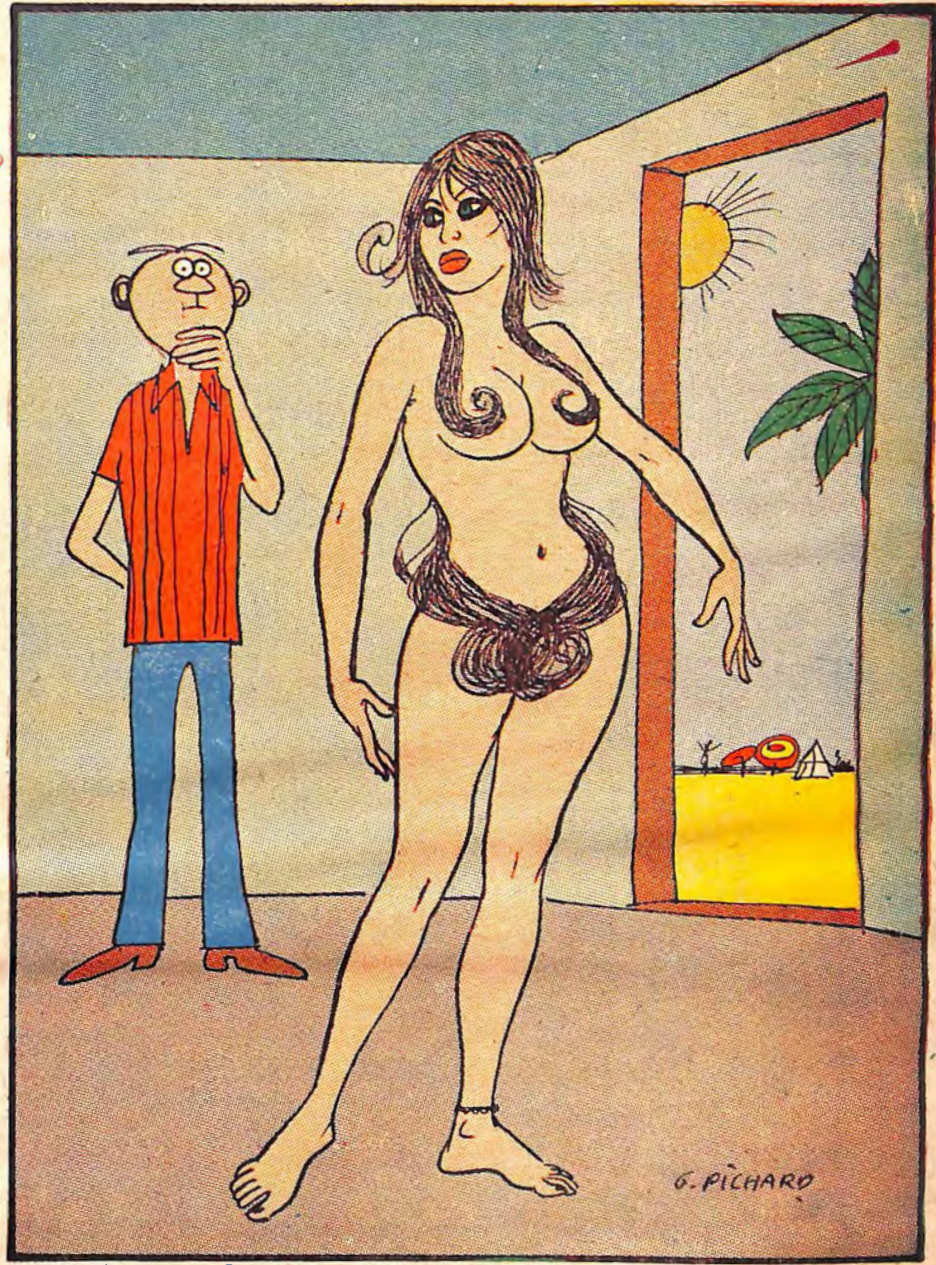
Yılın ikinci çekilişinde Türkiye İş Bankası'nın dağıtacağı 4 MİLYON lira tutarındaki zengin ikramiyelerden kazanabilmek için tasarruflarınızı 10 Ağustos tarihine kadar mutlaka Türkiye İş Bankasına yatırınız... bu sonbaharda siz de KAZANINIZ.

TÜRKİYE **BANKASI**
paranızın...
istikbalinizin
emniyetidir

Akhalık

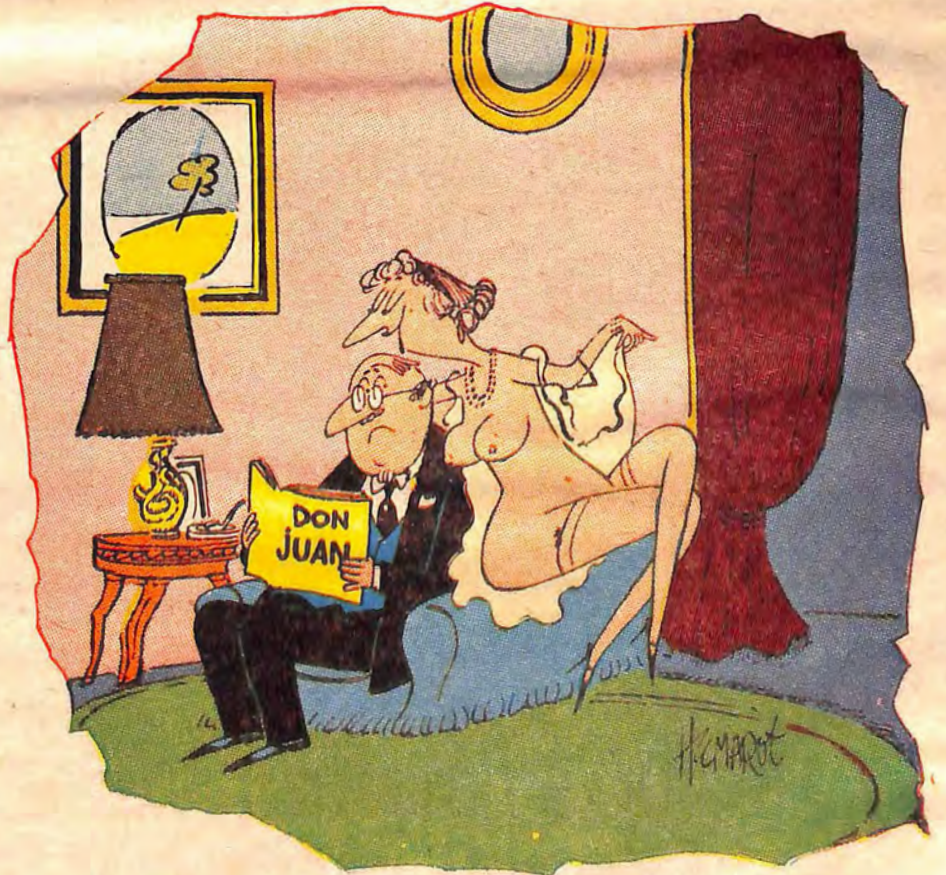
— ELİMİN ALTINDA NE VAR BİL BAKALIM!.. VİSKİ DEĞİL, SİGARA DEĞİL,,, DEĞİL, DEĞİL, DEĞİL,,,

— NASIL, YENİ MAYOMU BEĞENDİN Mİ ?
— HARİKA !.. BENDE SAKAL UZATAYIM BARI !..

— KOCAM TELEFONU NE ZAMAN TAMİR EDECEĞİNİZİ SORUYOR !..

— SENİ GİDİ SENİ,,, DON JUAN'IN AŞK SAHNE-
LERİNİ OKUYORSUN DA, BANA HABER
VERMİYORSUN HA !..